

Midnattsropet

Nr 9-10 • 1978 • Årg. 18 • Pris 3:50

Maranata • Du vår Herre kom!

Konferens på LATORP-78

• SKOLAN • STORFAMILJEN •
• MISSIONEN •

Det blev konferensens huvudtema.

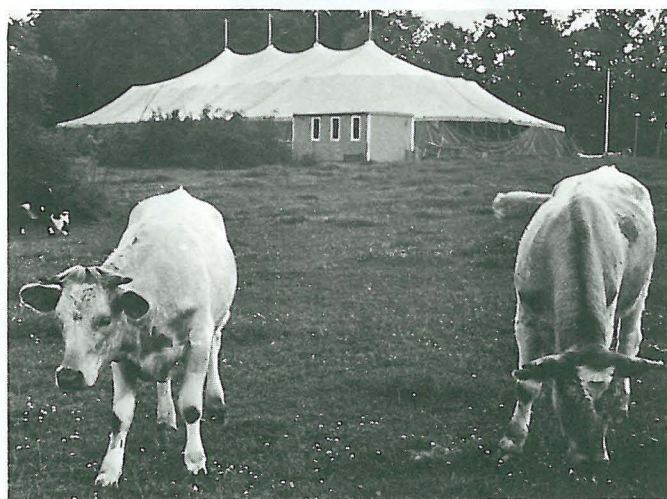
Och detta är basen för en ny missionspök bekräftade en rad vittnen från olika delar av världen. På både grekiskt och afrikanskt språk hördes lovsången stiga mot tälttaket (bilden nedan).

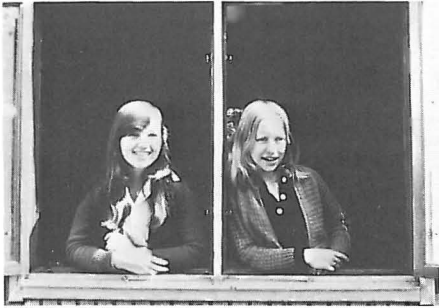
Närke har fått en ny sommarkonferens

Latorpsveckan var en djärv satsning. Men folket hittade dit från hela Mellansverige.

En tidig sommarmorgon som denna, passade våra fyrbenta vänner på att avnjuta morgonmålet ostört.

Pilgrimsskolan ser framåt – för en ny generation med nya perspektiv

Annika Söderberg och Gitte Christensen

— Jag uppmanar f.n. alla föräldrar att ta barnen ur skolan. Det finns all anledning att ifrågasätta djupet i den personliga frälsningen hos dem som inte brottas med denna fråga.

Så allvarligt såg Arne Imsen på skolfrågan, då han på lördagen tog upp Pilgrimsskolan ännu en gång. Hela torsdagen, Pilgrimsskolans dag, hade dessförinnan ägnats åt en grundlig genomgång. Genom bibelstudium, samtal och högläsning ur baptismens historia poängterades de kristna föräldrarnas ansvar för sina barns fostran.

— När jag läser i historien om hur de väckelsekristna tidigare fick kämpa för sin tro, skäms jag, sade Imsen. För jag tycker att vi på väsentliga punkter idag

inte är något annat än förrädare. Vi har svikit våra fäders höga ideal.

Imsen tog fram en bok och läste om hur väckelsens folk i mitten på 1800-talet trotsade skolmyndigheter och domkapitel. Det kostade många fattiga och barnrika familjer dryga böter. Och när de inte kunde betala böterna kom prästen och länsman för att utmäta deras enda ko.

Arne Imsen:

— Jag blir upprörd när jag tänker på dagens föräldrar som säger sig vara väckelsekristna men ändå kan ta så lättsinnigt på frågan om vad deras barn lär sig i skolan. Ändå vet vi hur utvecklingen i skolan accelererar mot allt större omänsklighet och ogudaktighet.

Pilgrimsskolan hör till det mest angelägna och upplyftande som hänt på mycket länge. Och mötet där lärarna avlämnade första årsrapporten blev en allvarsmättad stund i tältet. Det gällde ju ingenting mindre än våra barns framtid. En ny generations fostran.

— Vi använder ofta bibeln direkt som skolbok, sade Britt Wallgren från Blommenhof.

— Vi ser också vilket kort perspektiv barnen har, sade Britt: — De tror att Jesus kommer och detta är något vi absolut inte får ta ifrån dem. På Pilgrimsskolans dag påminde Arne Imsen om att Pilgrimsskolan öppnar nya perspektiv även utanför vårt land och i andra världsdelar.

— Det första läsåret avlivar myten 'utanför skolan ingen utbildning' menade Imsen. — Hemmet är den bästa skolmiljön, föräldrarna de bästa pedagogerna!

— Om våra fäder behövde Guds ord för att överleva i dåtidens samhälle, då kan jag försäkra att våra barn behöver Guds ord hundra gånger mer idag.

— Det vi som kristna är redo att acceptera ligger på ett sådant plan att våra fäder, om de levat, skulle ha betraktat oss som kvalificerade hedningar.

— Vad är orsaken till att vi kan leva så tryggt och lugnt medan vi konstaterar att ondskan och fräckheten med sådan fart tilltar på alla områden? Idag finns inga åtgärder som kan dämma upp den onda floden, och ändå sitter de kristna och njuter maximalt av det som tillhör denna världen.

T.v.: Angelita, 9 år, elev i Pilgrimsskolan, sjunger egna sånger för konferensförsamlingen.

Nedan: En stor del av barnaskaran samlad under Pilgrimsskolans dag — nästa pionjergeneration.

”

— Om jag blir stor, sa pojken under en lektion i Pilgrimsskolan, då ska jag bli det och det.
— OM du blir stor . . . ? sa läraren.
— Ja, vi kanske far iväg upp — när Jesus kommer.
— Nå tror du att du blir stor då?
— Näu det tror jag inte.

”

LATORPS-KONFERENSEN

I andra hand kommer social träning och sist intellektuell träning. Bäst lämpad för den emotionella träningen är barnens egen mor genom den naturliga utrustning hon har. De yrkesmässiga relationerna mellan lärare och elever måste samtidigt brytas eftersom de leder bara till att nya klasskillnader skapas, inte ekonomiskt betingade men socialt och psykologiskt. Öppna därför skolan för alla åldrar och avskola lärarna! Ta bort begreppen lärare och elever och avinstitutionalisera skolan!

Skolan står i vägen

— Den institutionaliserade skolan, som har sin förutsättning i byråkratin och övertron på akademiska meriter, står i vägen för en riktigare undervisning som kyrkan står i vägen för frälsningen. Vi får se till att vi inte skapar en miniatyrskola efter den modell som samhället har.

— Det viktigaste är inte att barnen drillas för uppgifter i samhället utan att de blir orienterade i livs- och frälsningsfrågorna på ett sådant sätt att samhället inte förmår att senare skölja bort intrycken.

Samhällets attityd till Pilgrimsskolan har från första stund varit mycket reserverad. Arne Imsen påminde om att det inte varit något område som samhället varit så känsligt för som när det gäller barnen. I färskt minne var länskolnämndens avslag på några föräldrars begäran i Stockholm nyligen om att få undervisa sina barn själva i storfamilj.

— Här möter vi det konstanta miss-tänklighöret mot väckelsekristendomen, inbyggt i själva systemet. Idag låter det: ”utanför skolan gives ingen undervisning” som det förr i tiden hette ”utanför kyrkan gives ingen frälsning”.

Samhällets skola isolerar barnen

— Vad det handlar om är i verkligheten att samhället vill avskärma barnen från levande väckelsekristendom för att i stället erbjuda en väletablerad, välanpassad och erkänd kristendom.

— Men det är en elementär mänsklig fri- och rättighet det handlar om, föräldrarnas rätt att fostra sina egna barn. Man har sagt att den paragraf i skollagen som handlar om rätten till hemundervisning, på grund av samhällsutvecklingen är föråldrad. Jag skulle vilja påstå att det är just på grund av samhällsutvecklingen

Forts. på sid. 19

Britt Wallgren bakom katedern på Blommenhof.

— Det måste vara ett kardinalfel någonstans. Det måste bero på att vår tids kristendom saknar urkristendomens provokativa karaktär.

Så vände sig Arne Imsen direkt till föräldrarna.

— Föräldrar, kan ni med tanke på vad som sagts om skolan ändå sända era barn dit, måste det vara något grundläggande fel. Då måste det repareras snarast.

Vilken människosyn förmedlar skolan?

— Vet ni vad era barns sinnen bearbetas av i skolan? Känner ni lärarna? Vi ni vilka läromedel som används? Har ni studerat kristendomsböckerna och biologiböckerna? Vad är det för guds- bild, världsbild och människosyn barnen bibringas?

— Det räcker inte med att diskutera enskildheter i undervisningen längre. Det handlar om hela läroplanen och undervisningens målsättning. Om skolan står för en ideologi, så är den i varje fall inte kristen — idag är den antikristlig.

— Barnen bearbetas metodiskt och systematiskt med alla den moderna pedagogikens mest raffinerade medel och med alla psykologiska resurser. Vem kan tänka sig att när barnen kommit upp i mogen ålder det skall finnas några möjligheter att utplåna intrycken som de fått i sinnet sedan?

Ingen söndagsskola reparerar skadorna

— Far och mor, ger du verkligen dina barn Guds ord? Läser du bibeln med dem? Kan du säga att dina bibelstudier hemma neutraliserar de skadeverkningar som skolan åstadkommer i dina barns sinnen? Jag är övertygad om att så inte är fallet. Det finns ingen söndagsskola som kan reparera de fruktansvärda skador vardagsskolan åstadkommer.

— Det går inte att be Gud om väckelse om vi samtidigt offrar våra barn på otrons och materialismens altare. För välståndet är vi redo att sälja det dyrbaraste vi äger, vår tro, så att vi fegt drar oss undan alla trons konsekvenser. Det finns inga karismatiska erfarenheter och utlevelser som kan rättfärdiga ett sådant handlande.

Hur skall då Pilgrimsskolan se ut? Arne Imsen:

— Den nuvarande skolan är ett gigantiskt fiasko, misslyckad på de flesta punkter. Oberoende av skolans kvalitet återstår dock faktum. Det är föräldrarna som skall fostra barnen och det är de kristna föräldrarnas plikt och kallelse att förmedla Guds ord. Det frågan ytterst gäller är en princip: skall barnen fostras av sina föräldrar eller av samhällets tjänstemän?

— Av bibeln ser vi att det första barnen behöver är emotionell träning.

Barnuppfostran i hem, skola och samhälle

Tal av Arne Imsen, del III

■ Vad vi skall välja: det specialiserade eller det mänskliga samhället. Skall vi acceptera det mänskliga samhället, måste vi hjälpas åt att slå sönder det specialiserade. Då måste vi också beröva de människor som idag förfogar över maktmedlen deras möjligheter att utöva sin destruktiva makt.

Vi kan inte födas, inte leva och inte heller dö utan ombud. När vi är mogna att gå ur tiden, måste vi också dö på en anstalt. Vi har berövats möjligheten att komma i kontakt med livets begynnelse, att leva tillsammans under normala förhållanden och att förbereda oss för döden. Människan har berövats både tiden och evigheten.

Det finns mängder av ombudsmän som är redo i att i alla lägen tala för oss. Vi kan på många håll inte bli anställda utan att ett fackförbund måste sköta saken genom sin ombudsman. Det är han som skall förhandla för oss om våra anställningsvillkor. Står vi vid en maskin skall en skyddsombudsman godkänna platsen. Skall vi till en ny arbetsplats måste yrkesinspektionen först ha sagt sitt. Skall det bestämmas om produktionsförändringar i företaget måste företagsnämnden kontaktas, därför att den handlar om medbestämmanderätt. Det är som om människorna inte hade duglighet att uträtta någonting själva.

Skall vi skaffa oss bostad tycks vi inte duga till det heller. Hyresgästföreningens ombudsman måste först kontaktas. När han gjort sitt godkännande sätter han bara fram för oss ett färdigskrivet kontrakt som vi bara har att skriva under. Allting sköter våra ombudsmän för oss.

Paradis eller helvete?

Så fortsätter det hela vägen ända tills vi uppnår pensionsåldern. Då kommer

pensionärsföreningen med sina ombudsmän. Och när dagen är inte och vi skall dö, får vi heller inte göra det under naturliga omständigheter. I stället för att vara i hemmet i kretsen av barn och barnbarn skickas vi iväg till något som ser ut som ett laboratorium med slangar och apparater som dånar, pumpar, blixtrar och lyser. Man får knappast se ansikte och kropp därför att allt skall döljas i steriliserade kläder. Och vårdarna kommer inte i första hand till patienten. De går för att titta på de medicinska instrumenten och tekniska apparaterna som skall kontrollera hjärta, puls, andningsorgan och blodcirkulation. Och skulle det bli för besvärligt kommer en psykoterapeut och ger oss psykoterapi, om vi över huvud taget orkar reagera efter allt vi fått av smärtlindring med morfin och andra preparat. Frågan är om ändå inte människans paradis är ett helvete.

De kristna ser detta utan att reagera. Människovärdet degraderas oupphörligt och den enskilda människan förvandlas till experimentdjur i specialisternas laboratorier. "Stoppa plågsamma djur-forskningar!" har jag sett det uppmanas. Och jag har undrat om det inte är oss de tänker på. Nej, det är inte oss de menar utan aporna, hundarna och rättorna. Och för all del. Det är säkerligen en berättigat krav. Men frågan är, vem skall stoppa experimenten med människorna?

Jag blir upprörd när jag tänker på hur långt samhället kan driva sina krav på den enskilda människan och förvandla henne till en robot i sitt omänskliga teknokratiska, byråkratiska och djävulska system. Den institution som mer än någon annan konserverar systemet och ger samhället förutsättningar att vidga sina gränser, det är skolan. Därför bör skolan som institution bekämpas. Den är hälsovadlig och destruktiv.

Skolan som obligatorisk utbildningsanstalt har ingen lång historia. Det normala ansågs förr vara att undervisningen skulle bedrivas i hemmen, i första hand genom modern. Om familjen inte klarade av uppgiften, skulle kyrkan träda in. Klarade inte heller kyrkan av uppgiften skulle i sista hand det profana samhället, kommunen eller staten, svara för undervisningen. Alla skulle i varje fall få en chans till utbildning.

Att situationen förändrades berodde på att när industrisamhället växte fram kom också krav att ställas på människor med tekniska färdigheter för att sköta industriernas maskiner. Skyndsamt byggde man upp ett nytt skolsystem för att påskynda den ekonomiska utvecklingen och välbefindandet. Efter den nya filosofin kom också de nya samhällstyperna med nya människotyper. Genom de stora folkomflyttningarna till industrierna, växte industrisamhällen upp, allt större tätorter och städer med allt omänskligare boendemiljöer.

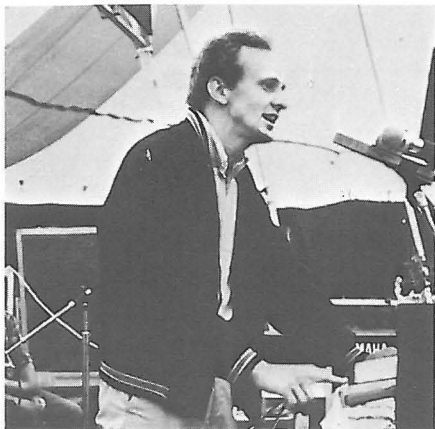
Vi går emot en hel välbefindelsesfilosofi

Det samhälle vi har idag bygger alltså på en ny tids värderingar. Om vi skall ta ställning emot detta, går vi emot en hel välbefindelsesfilosofi. Då kommer vi också tvingas ta upp striden emot de strukturer som idag förfogar över den ekonomiska makten. Det gäller dock att föra striden med rätta metoder.

För den som tror på Guds ord finns en underbar väg. Evangelium är den kraft som förmår att besegra själva roten till det onda. I efterföljelsen av evangelium, i tron på och lydnaden för Guds ord, ligger lösningen på de svåra och djupa problem som den vilsegångne människan försatt sig i.

Man kan emellertid fråga sig vad det då är som gör att kristna så lite vågar träda fram och proklamera evangeliets väg idag. Det kan väl inte vara så att vi själva är så intagna av välbefindelsesfilosofin. Är det våra gärningar som anklagar oss?

Vad barnen behöver är uppenbarligen inte i första hand intellektuella färdigheter utan kunskaper av en helt annan art. Människan består inte bara av kött och blod. Framför allt är hon en andevarelse för vilken en annan livsdimension gäller. Därför måste också människans livsföring få en annan inriktning än vad den har idag. Hemmet och familjen måste återupprättas och tyngdpunkten för barnens fostran förläggas dit där den hör hemma nämligen mitt i familjen. Det är den enda möjligheten att vinna tillbaka våra barn. □

Av Mats Jansson

Filosofier och lärare var det ingen brist på, moral- och omoralapostlar, politiska uppbyggare och ängsliga bevarare av den bestående ordningen. Men när Jesus ger sina lärjungar predikouppdraget och budskapet "Himmelriket är nära!", så lägger han också till: "Bota sjuka, uppväck döda, gör spetälska rena, driv ut onda andar! Ni har fått för intet, så ge också för intet." I och med det har man definitivt lämnat det filosofiska planet. Moralfilosofernas pladder blir ganska ihålligt vid jämförelsen. Här är det fråga om mærg, substans och kraft. "Himmelriket är nära" blir inte en utopi eller någonting som människorna skall sätta igång och förverkliga. Det blir en förklaring till något man har sett och undrat över, en mäktig proklamation om det som just håller på att bryta in. Gudsriket är här! Vi har sett det förkroppsligat! Och inte bara i kraft, tänk, "han var full av nåd och sanning"!

Ständigt orosmoment

Så gick Jesus omkring som ett ständigt orosmoment för den bestående världsordningen, och för människor som led och vändades i ett orättfärdigt mörker, var han den första gryningsstrimman av ljus, det första hoppet om en strålände morgon. "Dock, natt skall icke förbliva, där nu ångest råder. Det folk som vandrar i mörkret skall se ett stort ljus..."

"Ej kommer han med härar och ej med ståt och prakt, dock ondskan han förfärrar i all dess stolta makt." Satan kände honom. Demonerna kände honom — och bävade. "Jag vet vem du är, du Guds Helige." "Vad har du med oss att göra, du Guds Son? Har du kommit för att plåga oss, förrän tid är?"

Men människorna förstod inte mycket. När stormen teg och havet stillnade på nasareens ord, tittade hans vett-skrämda och förundrade lärjungar på varandra och viskade sinsemellan, liksom allt folket: "Vad är han egentligen för en? Varifrån kommer han? Till och med naturkrafterna lyder

Det angår verkligen dig: VEM ÄR JESUS?

När Jesus kom, förde han med sig en unik spänning. Han kom in i den nuvarande tidsåldern och förde samtidigt med sig den tillkommande tidsålderns krafter och principer. Framtiden trädde in i nuet! Och när man skulle karaktärisera Jesus, var det uttrycket "makt och myndighet" man använde.

honom." Makt och myndighet!

På nasareens ord för demonerna tjutande ut. Sjukdomarna vek undan. Till och med mänsklighetens ofrånkomligaste tyrann, döden, måste lyda, när timmermannens son befallde. Ryktena växte och surrade, skapade tro och otro, hopp och förhärdelse. "Min dotter har just nu dött, men kom och lägg din hand på henne så får hon liv igen!" — "Det är med Beelsebul, de onda andarnas furste, som han driver ut de onda andarna!"

Konfrontationen var ofrånkomlig. Kollisionen måste bli våldsam. "Denna världens furste är nu dömd", hade Jesus sagt. "Nu skall denna världens furste utkastas!" Satan hade själv gått till motattack på ett tidigt stadium, i egenskap av Frestaren. Den människoblivne Gudasonen hade visat sig hålla provet, där människorna undantagslöst hade fallit. Frestelserna hade ingen makt över honom. Demonerna och andefurstarna flydde vid varje konfrontation. Men Satan hade kontrollen över ett hatiskt och rebelliskt människosläkte, just dem som Jesus ville skona och frälsa.

Väckte hatet till liv

"Han kom till sitt eget, men hans egna tog inte emot honom." Så mobiliserades hatets och förhärdelsens, blindhetens och förkastelsens oerhörda maktmaskineri. Men det var inte den galne terrorkejsaren i Rom eller hans underhuggare och legioner, som Satan satte in i sin främsta frontlinje. Först kom de rationalistiska och konservativa, "liberalteologiska" sadduceerna och den religiösa fanatismen i form av de bokstavstroende men andedöda och kärlekslösa väckelsefariare. I Guds namn stormade en förblindad religiös elit till attack mot Guds Smorde, anförda av den fallne ärkeängeln själv.

Först kom de verbala skärmytslingarna, de ormligt slingrande, försåtliga frågorna. Med oförfärad menlöshet och blixtrande, genomskådande skärpa skar

den "obildade" nasareen sönder snarorna. Bländade mörkerman lomade bort med svansen mellan benen. "Han var full av sanning..."

Det drar ihop sig till slutstrid. Makterna har intagit sina positioner. Jesus från Nasaret har förkastat den politiska Messias-manteln. Han har gjort vägen mycket smal. Han har hänsynslöst demaskerat alla oärliga motiv, all opportunistisk efterföljelse, alla maktanspråk, falska förhoppningar och missuppfattningar. Det nya Riket har visat sin livsprincip: "Ge, ge och åter ge!" De sensationslystna, de politiskt-nationalistiska, de egenrättfärdiga, alla "mig-först" har dragit sig undan. Kvar står en liten skara, några tacksamma kvinnor, som Jesus befriat från demonernas förtryck, några lärjungar som bränt alla skepp, lämnat allt och gjort sig omöjliga i det gamla sammanhanget.

Gick rakt in i döden

Fortfarande ömkar sig Jesus över folket. Fortfarande ropar människor i nöd — och får hjälp. Men det stora uppdraget närmar sig, evighetsavgörandet, det verk som skall höja sig högt över tiden och bli till frälsning för generationer som varit och generationer som skall komma. "Herodes vill dräpa dig!" "Gå och säg den räven, att jag i dag och i morgon driver ut onda andar och botar sjuka, och att jag först på tredje dagen är färdig!"

Så går Jesus upp till Jerusalem och förbereder sina oförstående lärjungar på vad som närmar sig. Det är påsk. Judarnas religiösa lidelser svallar som aldrig annars. Så får de se den märklige nasareen på åsnan och den jublande lärjungaskaran. Ett sista "kanske i alla fall" flamar upp. "Se, din Konung kommer, sittande på en åsninnas fåle!"

Men scenen växlar snabbt. Med full profetisk klarsyn går Jesus rakt in i förnedringen, lidandet och döden. Ändå tycks han ha situationen helt i sin hand.

Forts. på sid. 19

Storfamiljen på Blommenhof, Nyköping, samlad. Hans Brynte, i mitten bland syskonen.

I den här gemenskapen vågar man möta morgondagen

Storfamiljens tillkomst har haft enorm betydelse för Maranataveckelsens utveckling. Under Storfamiljens dag togs frågan upp och behandlades ganska ingående. Arne Imsen och ett antal storfamiljsmedlemmar delgav församlingen sina erfarenheter.

Är storfamiljen en modern konstruktion? Är den en modenyck av övergående art? Eller är storfamiljen en verklighet som man på allvar måste räkna med i den kristna verksamheten? Kan man härleda storfamiljen ur bibliska tankegångar?

Det där var några av de otaliga frågor som ställts med anledning av att allt fler kristna slagit sig samman och flyttat ihop i stora kollektiv. Storfamiljen har blivit ett begrepp i den kristna verksamheten.

I Maranataveckelsen är det få ting som haft så stor betydelse som storfamiljernas tillkomst. Under Latorpskonferensen ägnades en hel dag åt att presentera detta sätt att leva tillsammans. Efter det första trevande försöket

1971 då storfamiljen på Johannelund i Stockholm bildades, finns nu ett flertal kollektiv av maranatavänner runt om i landet, förutom ett i Grekland.

Ingen ersättning för församlingen

Storfamiljen är ingen ersättning för församlingen. Den är inte heller ett villkor för att kunna vara med i församlingsarbetet. Ändå har storfamiljen haft en oslagbar betydelse både för församlingen och evangelisationen.

Då storfamiljen på Johannelund bildades fanns ingen uttalad tanke på storfamilj bakom. Rent praktiska och själavårdsmässiga orsaker var de omständigheter som ledde till den underbara upp-

täckten att en ständig arbets-, böne- och vardagsgemenskap hade en sällsynt välgörande effekt på det andliga livet.

— Storfamiljens tillkomst är ingen tillfällighet, sade Arne Imsen Latorpskonferensens dag då storfamiljen avhandlades.

— I storfamiljen delas ansvar och gemenskap på ett utomordentligt sätt. I storfamiljen kan storstadsmiljöns nedbrytande krafter neutraliseras. Något så livsfientligt som storstadsmiljön finns inte. Allt talar för en total förändring av vår livsmiljö om vi inte skall gå under som människor.

— Skall vårt budskap bli trovärdigt måste också budskapet bli synliggjort i vårt liv i en enklare och annorlunda livsföring. Genom storfamiljen bereds vi för att tjäna Gud på ett nytt sätt. Storfamiljsgemenskapen fostrar helt naturligt fram redskap som Gud kommer att använda. I storfamiljen finns nämligen en ständig arbets- och bönegemenskap liksom rika möjligheter till studier.

”

*Skall vårt budskap bli trovärdigt
måste också budskapet bli synliggjort i vårt liv
i en enklare och annorlunda livsföring.*

”

LATORPS- KONFERENSEN

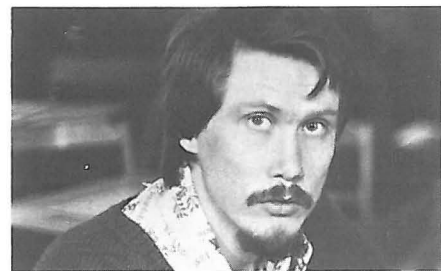
Maj-Christine Ögren, Bromma

— Det är många praktiska problem som är olösbare om man inte bor i storfamilj. Tänk på alla ensamstående mödrar som måste ut och arbeta — var skall de göra av med sina barn? De har inget val. De måste lämna dem till daghem. Var annars kan de få hjälp om inte i en storfamilj.

Ann-Margret Brynte, Blommenhof

— Jag tänker på storfamiljens fosterande uppgift. I storfamiljen går det inte att gömma sig. Man måste hela tiden ta itu med sig själv och sin kristendom. Ena dagen är det jag som måste korrigeras, andra dagen är det jag som får korrigera andra.

Kjell Hägerman, Bromma

— Jag blev frälst på Johannelund 1973. Förutsättningen för att jag blev bevarad var att jag såg att evangelium fungerade i människor ute på Johannelund på vardagen.

— Det står i bibeln att David tjänade Gud i sin tid. Vi måste hitta formen och metoden att nå vår tids människor. Jag tror att vi hittat en form för vår tid.

Var kommer kärnfamiljen in?

Var finns då kärnfamiljens plats i storfamiljen?

Arne Imsen:

— Jag tror att en av de värdefullaste komplementen till kärnfamiljen är storfamiljen. Just storfamiljen möjliggör hemundervisningen. Barnen får möjlighet att bibringas värderingar som har väckelsekristet ursprung. De kan fostras i en helt annan och positiv anda.

— I hemundervisningen kan den institutionella skolmodellen brytas sönder och undervisningen bli en naturlig del av storfamiljens liv. Skolan börjar inte vid en tidpunkt och slutar vid en annan.

Nödvändigt att rehabilitera familjen

— I storfamiljen försvinner också alla yrkesmässiga relationer mellan lärare och elever. Storfamiljen gör det möjligt för de äldre att vara med i undervisningen. Storfamiljen gör det möjligt att rehabilitera familjen.

— Beträffande barnens sociala utveckling får de nya och stora möjligheter. Barnen möter ständigt människor från olika miljöer och kan etablera personliga kontakter. Någon kommer från Grekland, en annan från den muhammedanska världen, en tredje från den katolska världen. Barnen i den här miljön blir verkligen inte isolerade.

Men storfamiljstanken är inte fram-sprungen bara ur ett mänskligt behov efter hjälp, upprättelse och gemenskap. Andra betydligt krassare omständigheter har verkat fram ett starkt behov av sammanhållning.

Arne Imsen:

— Om inte storfamiljen funnits hade vi inte kunnat samlas här på Latorp.

Vi vill vara ett fritt väckelsefolk och arbeta utifrån våra egna förutsättningar.

Möjligt att förbli oberoende av staten

— Vi vill också stå i ett oberoende förhållande till staten. Vi vill kunna disponera våra medel utan att behöva kämpa mot en kostsam administration. Genom vårt eget arbete möjliggör vi missionen.

Genom Pilgrimstjänst, som är storfamiljernas eget företag, kan man praktiskt arbeta med handel och hantverk av olika slag. På så sätt kan man förverkliga den urkristna traditionen att göra själva arbetslivet till en fruktbärande missionsverksamhet. Genom rörligheten blir också denna metod synnerligen farlig för all maktlighet.

Arne Imsen:

— Går vi vidare på denna väg kommer vi att få vara med om en djupgående ekonomisk, social men framför allt andlig revolution.

Ulla-Britt Andersson, Korint, Grekland.

— Jag vet att storfamiljen är viktig, därför att motståndet varit så stort mot den.

— Storfamiljen är vårt sätt att verka. Det finns inget annat sätt i den här tiden. Det har vi förstått i Grekland.

— Ofta hör man att storfamiljstanken kritiserar eller missförstås kanske mest av den äldre generationen. Man kan då fråga i stället, var har ni era barn? Varför finns det så många sk Guds barn-barn i vår tid — ja, varför finner inte fler av dem tillfredsställande svar på livets frågor i de traditionella församlingarna?

Storfamiljen synliggör på ett nytt sätt evangeliet i vardagen och stärker därmed förtroendet för Guds ord hos vår ungdom.

Lars Olov Andersson

Giannis Roussos, församlingsföreståndare från Korint i Grekland:

- Jag tror på samarbete för själars frälsning

Det är med stor och äkta glädje vi här presenterar två av våra grekiska syskon som gästade Latorpskonferensen, Giannis Roussos och Marios (nästa sida). Giannis Roussos är en outtröttlig evangelist och föreståndare för den fria pingstförsamling i Korint där maranataungdomarna från Sverige upplevt en mycket fin arbetsgemenskap. Han har efter flera års kamp fått se en fri evangelisk församling växa fram mitt i det ortodoxa mörkret. Genom sin bibelkorrespondens har vår broder kontakt med ytterligare ett hundratal familjer i trakten av Korint. Metoderna är desamma som de varit i alla tider: bön, tro och arbete samt många, många hembesök.

Nu återvänder den grekiska gruppen hem med många hälsningar, i full trosvisshet på ett nytt skeende i Grekland.

Intervju: Peter Ögren

Det var 1962 på universitetet i Aten. En ung man umgicks med självmordstankar. Framtiden såg mörk ut. Inte för att det fanns något i omgivningen som var särskilt hotfullt. Det var inte några problem med studierna eller någon olycklig kärlek som drev honom till att umgås med tankarna på döden. Han tyckte helt enkelt att hela tillvaron var meningslös. Under hela sitt liv hade han sökt och hungrat efter en mening med tillvaron. Efter verklig kärlek. Men han fann aldrig någon.

21 år gammal tog han sitt livs viktigaste steg. Han bad till Gud. — Om Du är verklig vill jag följa dig.

På vägen hem den dagen mötte han en man på bussen. En predikant. Mannen talade med honom om Jesus. Efter någon dag fick han en inbjudan att gå på ett väckelsemöte. Men samtidigt kom någon annan och bjöd honom på party. Han gick på partyt tillsammans med en flicka. Och där fick han uppleva något han aldrig tidigare varit med om. För första gången i sitt liv kände han sig smutsig och skyldig. Han lämnade omedelbart partyt. Brydde sig inte ens om att vända tillbaka för att hämta ett par handskar han glömt.

Då han kom hem böjde han knä och bad till Gud. Den kvällen kom Jesus in i hans liv.

Mannen var Giannis Roussos, nu pastor i den lilla fria pingstförsamlingen i Korint. Han berättar själv om hur han

fick en kallelse att predika Guds Ord samtidigt som han blev frälst och hur Gud har lett honom alltifrån den dagen. Under två års tid gick han till en protestantisk kyrka nära universitetet. Då mötte han en broder från en fri evangelisk församling. Denne talade med honom om dopet. Utan tvekan lät Roussos döpa sig. Ytterligare två år gick. Året var 1966. Roussos befann sig hemma på sitt rum. I ett ögonblick kom Gud och döpte honom i helig Ande.

Idag, 1978, möter vi Giannis Roussos och hans fru Georgina på Latorpskonferensen. Tillsammans med Marios, en nyfrälst broder och Teodora från Aten. Det var inte lätt att samtala med Roussos, ständigt upptagen med att tala med människor, förbereda sig för mötena eller bedja. Det var så vi lärde känna honom.

Om du kommer till Korint idag så kommer du till en plats som besöks av tiotusentals turister varje år. Det är inte många av dem som hittar vägen till den lilla fria pingstförsamlingen. De flesta vet nog inte ens om att det finns en sådan. Det är inte så konstigt i och för sig. Att det finns något annat än ortodoxa kyrkan är inget mindre än ett Guds under. För bara 10 år sedan fanns ingen församling i Korint. Bara kyrkan och Jehovas vittnen.

Vid den tidpunkten, berättar Roussos, reste en gammal broder med tåget. På tåget predikade han evangelium. En kvinna tog kontakt med

Forts. på sid. 20

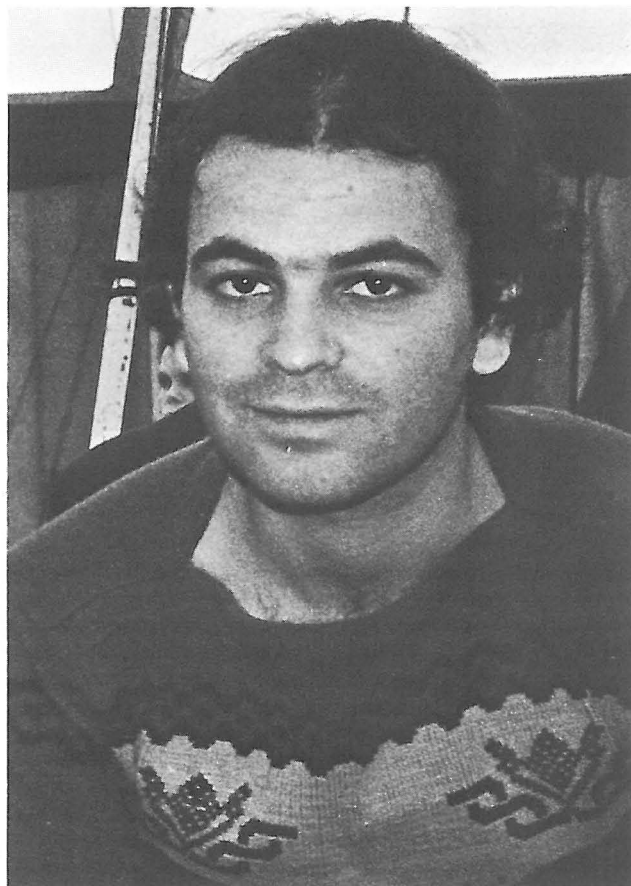
Möte på stranden i Korint. Giannis Roussos leder.

Marios, 20, från Grekland:

Jag längtade efter revolutionen men förstod inte att evangelium hade lösningen

Intervju: Mats Jansson, Korint

Marios var en ung, grekisk anarkist med huvudet fullt av teorier och ideologier. Beväpnad med kniv och kedjor var han på väg till Aten för ett slagsmål med polisen. Då mötte han plötsligt sin överman, i ett vidrörande av den helige Ande, mitt på en gata i Korint. Det blev inledningen till en kallelse till en ny kamp, på helt nya slagfält. Här ger Marios sitt vittnesbörd.

Från unga år var jag angelägen om att finna sanningen, men inte sanningen i religion utan sanningen i livet. Och i tonåren var jag hippie, provade på narkotika och levde i synden.

När jag blev äldre, började jag söka sanningen i mänskliga ideologier. En av dem var den kommunistiska. Från sjutton års ålder läste jag Marx och hade alltid revolutionen i hjärtat. Jag längtade efter en verklig revolution, törstade efter rättfärdighet och ville att alla människor skulle vara lika. Därför blev jag medlem av Greklands kommunistiska parti, KKE.

Studierna av Marx och kommunistisk teori i allmänhet hjälpte mig naturligtvis att förstå en hel del, men jag hade fortfarande samma törst och fann fortfarande ingen rättfärdighet. Skillnaden var alldeles för stor mellan kommunisternas liv och vad de sade. Därför blev jag inte gammal i KKE. Efter ett och ett halvt år lämnade jag partiet.

Jag sökte vidare på den radikala vänsterkanten. För att ta ytterligare ett steg vänsterut blev jag anarkist. Anarkismen är inte bara ett politiskt system utan också en mycket farlig makt i människors liv, speciellt i mitt. Jag var med i en grupp från polytekniska högskolan som kämpade mot den dåvarande Papadopoulos-diktaturen i Grekland, och jag läste böcker i kemi för att kunna tillverka bomber.

Hela sättet att leva i dessa grupper är ohyggligt farligt. Det var en oupphörlig kamp mot stat och polis. Många gånger var det veritabla knytnävsslagsmål mellan oss och polisen, och flera gånger var jag nära att dödas. En gång jagades jag en hel natt och fick springa för mitt liv.

Hela tiden läste jag vidare, plöjde igenom massor av böcker och propade huvudet fullt av tom kunskap, utan verkligt intresse. Nu ser jag allt det där som en fullastad lastbil, som bara står där till ingen nytta.

Då hände det!

Sådan var den värld jag levde i, när jag en dag plötsligt mötte Jesus mitt på en gata i Korint. Jag var på väg till Aten, dit jag och några vänner hade kallats av en anarkistgrupp för att vara med i ett planerat slagsmål mot polisen. Men så träffade jag Nick, en ung psykologistuderande och gammal vän till mig. Han hade blivit frälst sex månader tidigare.

Medan vi stod där på gatan och samtalade, kom pingstevangelisten Giannis Roussos förbi. Han gav mig en klapp i ryggen och frågade hur jag mädde. Det var då det hände, för det var inte Roussos hand som rörde vid mig utan Guds. Jag kände det som om en stark elektrisk ström hade gått genom hela min kropp. Det var helt oförklarligt, och jag blev mycket rädd.

Innan dess hade jag känt mig väldigt stark. Jag hade min kniv och en kedja och var uppfylld av kämparmod, men ett enkelt vidrörande av den helige Ande vände helt och hållet ut och in på mig. Nyss hade jag varit beredd att gå ut och slåss med andra människor. Nu var jag så rädd för mig själv att jag inte vågade gå.

Nick ville att vi skulle gå och läsa Bibeln tillsammans, men jag försökte säga alla invändningar mot evangeliet jag kunde komma på och skrattade åt förslaget. Jag hade så mycket politiska och ideologiska kunskaper om mänskan, att jag inte kunde tro att evangeliets enkelhet var sanningen. Guds ord är faktiskt så enkelt, att den som har huvudet fullproppat av mänsklig vishet inte kan ta emot det.

Jag gick därifrån utan att vara särskilt intresserad än — men jag var chockad. Efter detta hade jag många diskussioner med Nick.

En dag frågade Nick om vi inte kunde läsa bara ett litet stycke ur evangeliet. När vi läste ur Psaltaren, var det något som rörde vid mitt hjärta, och jag

Forts. på sid. 18

Konferensen i Latorp blev en fest. Vittnesbörden om hur Gud förnyat visionen var enstämmigt positiva. Pilgrimsskolan, storfamiljen och missionen stod i centrum. Missionsappeller av ett nytt slag kastades ut och förebådar en andlig revolution med både ekonomiska och sociala konsekvenser.

Av
Maj-Christine Ögren

Vi har börjat vandringen på en ny obanad väg...

Framför Maranatafolkets mötestält i Latorp delade sig den relativt breda asfalterade vägen i två riktningar — en till höger och en till vänster. Skulle man till konferenstältet fick man gå en obanad väg rakt fram där ingen gått förut. Och det är den vägen maranatafolket har valt att gå. En obanad väg — en ny missionsepok. Där bjuder inte stat, kommun eller SIDA på några "asfalterade vägar." Nej, vi får själva röja väg med egna krafter och resurser. De vita bokstäverna ovanför tältestraden lyste med okuvlig trosvisshet: "En ny missionsepok med budskap och budbärare för vår tid." Och under den friska apellen satt våra älskade syskon från världens alla hörn. Inspirerade, hänfödda och fyllda med vision om vad Gud har i beredskap för de som vill gå hans väg.

Storfamiljen inbjöd

Konferensen i Latorp blev en fest. En fest som varade i dagarna sju. Dag och natt befann vi oss inför Herrens ansikte och fick uppleva Hans närhet i ALLT. Hade inte Gud bevisat sig vara trofast hade vi säkert stått på näsan. För Latorp och storfamiljen där som så gästvänligt inbjöd maranatafolket, hade rent mänskligt sett inte möjlighet att ta emot hundratals människor som det här var fråga om.

Det var mängder av praktiska detaljer som skulle klaffa och ett minimum av ekonomiska resurser stod till buds. Men

att höra syskon som stått i spetsen för praktiska arrangemang berätta hur allt har ordnat sig är verkligen trosstärkande.

Missionen stod i centrum. Missionsappeller slungades ut med väldig kraft och gick rakt in i hjärtan som stod vidöppna. Och miljön hjälpte till att nära det som såddes. Trosatmosfären var förtätad i mötestält, mattält, ja, över hela konferensområdet. Det var ingen som ifrågasatte storfamiljens enkla vardag som ett naturligt "missions-

D.W. Spaine-Young från Sierra Leone, en långväga gäst. Peter Ögren från Stockholm tolkade.

sköte", ingen som ifrågasatte Pilgrimsskolans nödvändighet. Atminstone ingen som hördes. Sådana frågeställningar hade tätt sig löjliga. När Anden överbevisar finns det inte plats för några om ... eller men ...

Dag efter dag samlades man i tältet som slagits upp mitt i en beteshage med grönt friskt gräs. Och Närkebygdens fromma kom för att se och lyssna. Här som man genom tiderna upplevt början till så många nya andliga skeenden. Nu när de flesta andliga riktningar sekulariserats och sjunkit ned i materialism och likgiltighet kommer maranatafolket dragande utan att ta någon hänsyn till kristenhetens djupa sömn. Här ska väckas, med alla till buds stående medel. Och det gjordes det också. Ungdomar som söker något mera än den etablerade frikyrkan kan erbjuda kom till maranatatältet. Andäktigt lyssnade man till en programförklaring där det inte finns några kompromisser, utan är ett korsets evangelium med allt vad det innebär. Och bakom orden finns en livsstil och en ideologi som kan synas i sömmarna av den mest pretensiöse.

Bönesvar i köket

Vill ni följa med på ett litet trosäventyr? Maj Andersson som fanns bland systrarna i köket under hela konferenstiden plus åtskilliga dagar innan kan vittna om hur Gud praktiskt taget välsignat maten mitt framför ögo-

”Maranatakvinnorna tvärs emot tidens lyckofilosofi:
Vi är mitt inne i brinnande krig; låt oss som soldat-
änkor gå samman och se om våra hus.”

LATORPS- KONFERENSEN

nen på dem.

Den dagen vi hälsade på i det lilla köket i Latorp höll man på att baka köttfärslimpor. Birgitta Johansson hade bakat sextio (!) köttfärslimpor i två hushållsugnar. Det tog åtskilliga timmar. Köttfärsen skulle användas dagen efter. Idag var det köttgryta och Sonja Sandvik, nyss hemkommen från Grekland, stod med händerna på grytlocket och suckade till Herren att "måtte det räcka".

Maj berättade att egentligen var det meningen att så mycket som möjligt skulle göras i ordning innan. Men när dagarna för inköp närmade sig var kassan i det närmaste tom. Systrarna som hade hand om inköp samlades hos Britta Imsen för att om möjligt knäcka problemet. Men valmöjligheterna var inte många. Det var bara att böja knä och be Gud om hjälp. Ungdomarna gav sig ut och sålde pepparkakor för att skrapa ihop pengar. Folk började komma med gåvor av alla möjliga slag. Bröd, sylt, sockerkakor, bullar och massor av annat. Och en vacker dag kom en glädjestrålade kassörska och meddelade att nu har vi pengar precis på öret så det räcker.

— Jag var faktiskt gråtfärdig i början,

berättade Maj. Men nu tackar jag Gud för att vi är så fattiga. För vi får ju verkligen se hur han förser dag för dag. Om vi inte behövde kämpa med sådant här skulle ju inte troslovet få sig någon puff framåt. Och tänk så trevligt vi har haft i det här lilla köket. En riktig familjestämning.

Arméns fältkök

Det var roligt att samtala med systarna i köket. Och att se dem i funktion ute i arméns fältkök där potatisen kokades var en upplevelse. När spisarna tändes fick man en känsla av att allt skulle flyga i luften, men det var bastanta grejer som systrarna handskades professionellt med. En eloge till kökspersonalen! I Malmaheds stora köksanläggning, vilket man använt sig av under tio konferenssomrar fanns tio gånger så stora resurser. Och nu fick vi vittnesbördet att det hade varit trevligare att arbeta i Latorp. Men man var överens om att det till stor del också berodde på att Latorp är vårt eget. I Malmköping var vi bara hyresgäster.

Våra utländska gäster blev mäkta imponerade av den rejäla svenska husmanskosten lagad under sådana om-

ständigheter. Broder Spaine-Young från Sierra Leone börjar bli riktigt förtjust i den svenska maten. Gästerna från Grekland, som redan stiftat bekantskap med svensk matkultur genom storfamiljen i Korint såg ut att trivas riktigt bra med sallad gjort på maskrosblad och prima svensk falukorv. Våra pakistanska vänner och de sydamerikanska ungdomarna fann sig väl till rätta. Och för oss var det en upplevelse att få blicka in i nya världar och förhållanden vilka de utländska syskonen tog oss rakt in i. Rapporterna från Tunisien där Ulla Näsholm och Margot Tiitta tillbringat några månader inspirerade oss och visade att ingenting är omöjligt för Gud. Kulturutbytet blev ett faktum. Vi lärde oss sjunga både på arabiska, grekiska och spanska. Och fick också en ordentlig dos bibelkunskap förmedlad av broder Roussos från Korint.

Många hade väl undrat hur det skulle gå med förläggningen av alla de hundratals människor som invaderade Latorp. Det gick utomordentligt bra. Storfamiljen i Latorp flyttade samman på minsta möjliga yta och vi fick disponera mängder av rum. Varje dag gick det bussar från och till intilliggande orter

Forts. på sid. 18

Tre röster från konferensen:

Maj Widén, sjubarnsmamma. Ledde smörgåsberedningen (ca 1600–1700 om dagen!). Bor i Öregrund.

— Mötena jag varit med i har varit fantastiska!

— Jag tror på storfamiljen, min man och jag överväger att ta steget och flytta in i en storfamilj, vi har ju sett våra tre äldsta pojkars förändring sedan de kom med i olika storfamiljer.

— De är så upptagna av arbetet för evangelium, att de knappast har tid att komma hem och hälsa på . . .

Beren Kjerrman, Edsvalla (utanför Karlstad), läser på Molkolms folkhögskola, blev frälst och döpt i konferensen.

— Först var det inte alls meningen att min fru och jag skulle resa hit. Jag var ensam i skogen och tältade, då plötsligt en kompis dök upp genom snåren och sa att vi skulle åka till Latorp på konferens. Vi packade och reste i all hast.

— Första helgen lämnade jag mig åt Gud. Sedan blev vi tvungna resa hem igen, för jag hade jobbet att sköta. Men

Gunborg Störbeck, Huskvarna

— Jag har varit med på de flesta av våra konferenser och längtar till dem under hela året. Årets konferens tror jag är den bästa. Det har varit gott om Guds ord — tänk att bara få sitta ned möte efter möte; och den fina gemenskapen sätter jag stort värde på — detta finns ingen annanstans!

► vi kom hit till slutet på konferensen igen. Där hemma sa min fosterdotter: "Som du var när ni kom från Örebro, så vill jag att du ska vara jämt!"

Ovan. Många fick möta Gud. Tacksamheten nådde inga gränser.
Nedan. Teodora från Grekland tolkas av Giannis Roussos, som i sin tur tolkas till svenska.

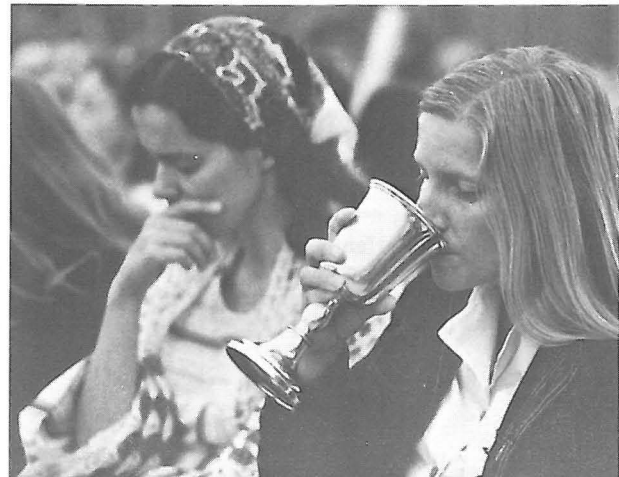
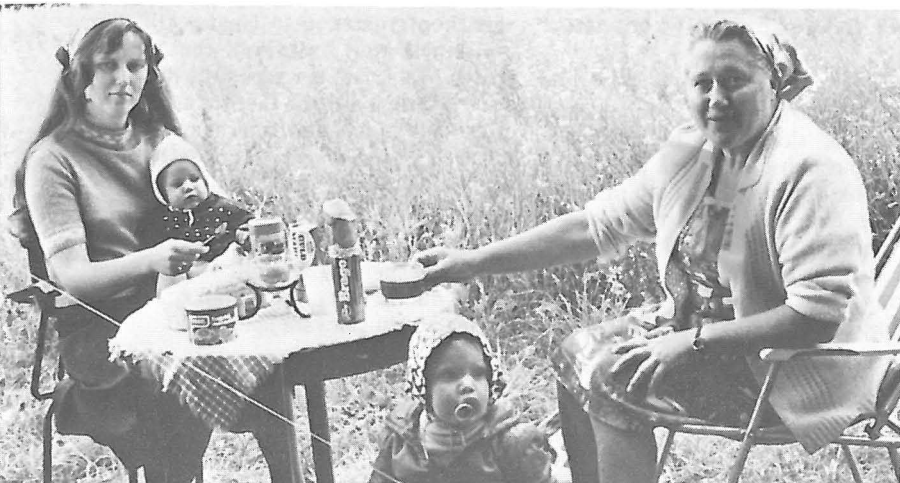

Från Grekland kom den här gruppen, den svenska storfamiljen i Korint tillsammans med några från den fria församlingen på platsen.

I sommarhags frälsning, befrielse och grekisk

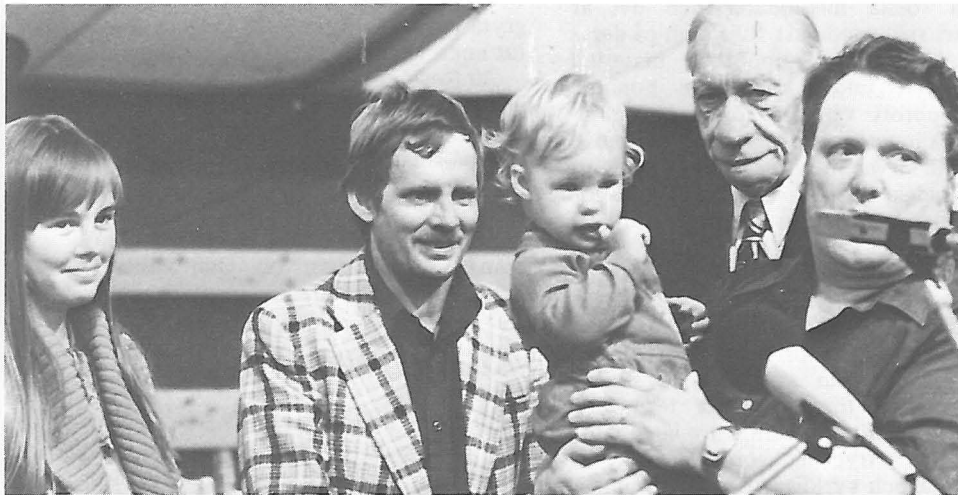
Ovan. De äldre syskonen bereddes plats i storfamiljens matsal och dagrum. Här låter maten sig smaka. T.v. I gröngräset mellan mötena fann vi Jorun Korsveien och Randi Asprusten. Nedan t.h. Brödsbrytelse varje morgon.

Ett tiotal blev döpta lördagskvällen under lovprisning och stort jubel.

en på Latorp else, skoldebatt a lovsånger

Ovan. Barnvälsignelse. Majken och Kjell Roos från Karlstad och deras dotter Ann-Christine. Nedan. Ute på ängen var det stora mötestältet rest. Nedan t.h. Läspaus under Humlegårdens ekar.

Ovan. Brita Hellström vittnar om vad Herren gjort i hennes liv.

Nedan. Elsa Benitez från Dominikanska Republiken sjöng och vittnade.

Urkristen livsstil – urkristen mission

Av Lars Andersson

Sällan har väl en paroll varit så uppfordrande som den som hängde ovanför konferensförsamlingen i sommargrönskan ute på Latorp.

EN NY MISSIONSEPOK MED BUDSKAP OCH BUDBÄRARE FÖR VÅR TID och det var ju just det vi, heta och lyckliga, kommit hem från Korint för att ropa ut – att vi lever i en ny missionsepok. Men nu stod det redan där väl förberett och mödosamt ihopknäpat av kära syskon. Ja, dråpliga är Herrens gärningar.

Efter årets sommarkonferens är det mycket som rör sig i ens tankar kanske mest inför det ansvar vi har som ett fritt väckelsefolk. Klart är att vi behöver den frimodighet och handlingskraft som erbjuds oss i evangelium därför att det budskap som överlämnats till oss kommer att betyda frälsning och befrielse för ett okänt antal människor på för oss idag okända platser om vi nu blir villiga redskap. Vi lever i en ny missionsepok.

Bakgrunden är ju den att vi de senaste åren grundligt forskat och försökt satt oss in i de första kristnas liv och vad som var hemligheten till den första församlingens segrar. Konferens efter konferens har gått under mottot: Fram mot en urkristen livsstil. Målet har varit att skaffa utrymme och framför allt tid för en ny kärlek och en ny gemenskap i vårt slitna maskinsamhälle. Och frukten av detta enträgna bibelstudium har nu börjat visa sig på plats efter plats i landet och vi har även fått vara med och röja för denna nya dimension nere i Sydosteuropa. Pris ske Gud!

Nästa steg är nu urkristen mission

Storfamiljerna och Pilgrimsskolan är viktiga steg på väg ner från förklaringsberget och nästa steg måste med all säkerhet bli urkristen livsstil förlängd i urkristen mission. Världen behöver det. Det är ju närmast outhärdligt att se hur väsentliga delar i evangelium står oupplevda fastän vi vet att många av civilisationens sjukdomar skulle undanröjas om människor fick uppleva frälsning och få en chans att leva upp till evangeliets sociala konsekvenser. Det tragiska är att kyrkoinstitutionerna är största hindren för frälsningen idag som det så ofta sagts i konferensen 1978.

För att få reda på något om den urkristna missionen får vi gå till Apostlagärningarna och vi ser hur kristendomen, den nya läran, bryter fram i den grekisk-romerska kulturen. En kultur i mångt och mycket liknande vår.

Korset – dess omskapande kraft och absoluta krav på trohet var verkligen en klippa till fall eller upprättelse i antikens dekadans och diskussionslystnad. Just så som dess Herre hade avsett. Därför har vi så oändligt mycket att lära dessa första missionärer och det är enbart spännande att följa dem på deras färd, kantad av uppbrott, materiell knapphet, under en öppen himmel.

Uppbrott var den första församlingens kännetecken och församlingen i Jerusalem var inte gammal när den förskingrades ut över världen. Som något främmande blev den till sist utstött ur det judiska samhället och förblev sedan landsflyktig, jagad av synagoga och romersk krigsmakt. Skaror av anonyma kristna spred kristendomen ut över världen och de apostlar och förkunnare som sedan kom att tjäna de snabbt uppväxande församlingarna levde ett till synes kringflackande liv långt bort från den trygghet som våra dagars pastorer och kyrkliga tjänstemän omger sig med.

Vilken är vår tids missionsstrategi?

Ingen illustrerar denna första missionsstrategi bättre än Paulus. Och när man följer i spåren av hans resor kommer osökt frågan: var är vår tids motsvarighet, ja var är de som likt Paulus rastlöst jagar och jagas från små samlingar i bönegrupper till massmöten, möten med toppolitiker och spåmän, fångvaktare och vanligt folk?

Så mycket allvarigare blir frågan när vi ser hur nära Jesus själv följde detta

pionjärbete. Under den värsta kampen i Korint träder Herren fram och styrker aposteln. Vid ett annat tillfälle betygar Jesus för Paulus att så som han vittnat i Jerusalem så skulle han också få vittna i världsmetropolen Rom. Det vill säga i bojar, som en kriminell, ständigt omgiven av polis och militär.

Kristus själv ledde evangelium rakt in i dåtidens befolkningscentra. I huvudsätena för politisk makt, synd och kult skedde sammandrabbningarna mellan ljus och mörker inför öppen ridå. Korint, för att ta ett näraliggande exempel, var ingen sjusovarstad för drömmande filosofer utan ett supermodernt konsumtionssamhälle med inflyttat folk från hela romarriket av många olika nationaliteter. Där fanns allt för alla. Varje smakriktning kunde tillfredsställas ifråga om synd, politiska idéer eller religioner och ifråga om inflytande och folkmängd var dåtidens Korint fullt jämförbar med vår tids Paris eller London. I denna sjudande människogryta reste Paulus korset som den absolut enda vägen till frälsning och salighet.

Vi förstår att dessa första evangelister var besjälade med en oerhörd frimodighet. De tillämpade hundraåriga profetior på sina egna fattiga liv och var även beredda att tillämpa dem på andra. De sa: "Eder gäller löftet och edra barn, jämväl alla dem som äro i fjärran, så många som Herren vår Gud kallar." Apostlagärningarna 2:39.

Är ägandet synd?

Det var hundra- ja tusenåriga löften om kraft som de frimodigt kvitterade ut och drog så ner tillkommande världens krafter över arma och vilsegångna syndare. Och resultatet, mina vänner, kan vi läsa i slutet av Apostlagärningarna 2, blev en fullständigt ny typ av mänsklig samlevnad där ingen kallade något av vad han ägde för sitt. Den nya människans livsstil i en gammal sliten värld. Detta om något behöver vår tid och frågan är varför vi har så svårt att nå fram till just detta. Vi sitter tryggt i våra villor och åker bekvämt i våra bilar utan att tänka på att vi genom vår egoistiska livsstil tillsluter himlen för människor och undanhåller dem rätta ideal. Ägande är stöld, säger kommunisten sturskt. Ännu har ingen modern förkunnare

”

Nästa missionsepok inleds den dag
du och jag är villiga att bli mer lik våra många
fattiga bröder runt om i världen.

”

LATORPS- KONFERENSEN

Greklandsgruppen: Fr.v. David Sonesson, Sonja Sandvik, Marios, Mats Jansson, Gianis Roussos med fru Georgina, Teodora, Lilian Dahlberg och Lars Olov Andersson.

vare sig ekumen eller karismatisk vågat säga samtiden: Ägande är synd . . .

Här ligger mycket av förklaringen till den trovärdighetskris för evangeliet som vittnen och predikanter klagat över idag. Helt nyligen kom en debattbok ut som handlar om missionen och där man kan spåra tydliga komplex över kristenhetens materialistiska framtoning både nu och i historisk tid. Och visst kan man få komplex när man ser resterna av den kapitalistiska kyrkan ute på missionsfälten i bjärt kontrast till kommunister-nas uppvisningar i tredje världen. Nu skyndar de mest vakna att rädda missionens ansikte genom makeup, hämtar lite rött från Marx litet här och litet där av humanism och filosofi fastän man har bibelns blodröda kommunism att presentera för världen.

Några andra drag som skarpt framträder i den urkristna missionsbilden är överraskningsmomentet och det person-

liga initiativet. Varje kristen har ju personligen avgett trohetslöfte inför Kristus och är slutgiltigt ensam ansvarig inför Honom. Trots att de första kristna levde i en mycket intim gemenskap där förkunnarna räknade sig som församlingens tjänare kunde man finna dem ensamma i roller som totalt överraskade fienden.

Själavård att få dra ut på fältet

Filippus fanns för den etiopiske hovmannen och Ananias var med och förlöste en annan nyckelperson Saulus av Tarsus. Men dessa blixtraider var helt underställda helheten d.v.s. den helhet som kallas Kristi kropp. Här måste även vi bli mer djärva och våga överlämna varandra till själva huvudets ledning. För många tröttkörda vittnen skulle det

förmodligen betyda ren själavård att få dra ut, ensamma med Herren.

När man läser Nya Testamentet upptäcker man snart hur brev och rapporter i stil och karaktär avviker från varandra. En del är korta och expressiva andra grundliga och faktaredovisande en tredje principiella, andra återigen fyllda av visionära gränslösa ord som inte hör jorden till. Det är författaren som lyser igenom — människan. Det finns utrymme för människan i evangelium. När exempelvis Petrus och Johannes kommer gående är det ingen institution du möter. De är i första hand apostlar men de talar och agerar på ett högt personligt sätt.

Det är viktigt att vi alltid uppträder som människor bland människor. Här har vi det största exemplet i Jesus själv. För när himlen sänder en representant till världen för att frälsa och uppsöka det som var förlorat fanns det många skepnader att välja mellan men Jesus kom i tjänareskepnad som människoson "därför att Han i allt skulle bli lik sina bröder." Den fattigaste änka eller den mest utslagne vägar sig fram till honom för att få hjälp.

Vilket föredöme för all kristen tjänst. När denne Jesus sedan sänder ut sina medarbetare ser vi, i Matteus 10, att det bär åstad i samma spår. Vad Jesus där vill säga är att fattigdomen — utblottelsen är den bästa rygsäcken. Det lättaste oket på vägen ut till folket. Detta om något behöver ropas ut i institutionernas och apparaternas tidevarv.

Till sist låt oss tänka på hur evangelium under förra seklet nådde praktiskt taget både Afrika, Asien och Latinamerika under stor fattigdom och många personliga offer. Nästa missionsepok inleds den dag du och jag är villiga att bli mer lik våra bröder. Våra många fattiga bröder runt om i världen.

Midnattsropet

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer var tredje vecka.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jilker, Stina Fridolfsson, Per-Arne Imsen.

Prenumerationspriset är: Helår 45:-, Halvår 23:-, Kvartal 12:-. Lösnummer 3:-. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D.v.s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett. Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 57 16 20 -4

MARANATAFÖRSAMLINGEN
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 44 10 05 -6

GAMLA BRO, servering
PILGRIMSBODEN
PILGRIMSHEM, gåstrum
KLARA TONER, bok- och musikaffär
Gamla Brogatan 27, Stockholm
Postadress: Box 344
101 24 Stockholm
Tel. (växel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen . . .
Tel. 08/21 55 87
(automatisk tele-svarare)

Tryck: Welins Tryckeri Eftr. AB
Örebro 1978.

Lag och nåd

En ofrälst människa är upptagen med de jordnära tingen. Familjen och arbetet är hennes lilla värld. Där har hon sin kamp för tillvaron att utkämpa.

När en människa blir frälst, får hon en ny kamp, mot den onda andevärlden. Det upplevde hon aldrig förut, när hon bara följde med strömmen och slapp motståndet. Nu har hon t.o.m. en brottningskamp inom sig själv.

För att bli frälst räcker det inte med några fromma övningar. Vi är frälsta genom nåden och då måste vi vandra tillsammans med Jesus i nåden. Och nåden fostrar oss till att avsäga oss alla ogudaktighet.

En ofrälst människa är upptagen med de jordiska tingen. Familjen och arbetet är hennes lilla värld. Där har hon sin kamp för tillvaron att utkämpa.

När en människa blir frälst, får hon en ny kamp, mot den onda andevärlden. Det upplevde hon aldrig förut, när hon bara följde med strömmen och slapp motståndet. Nu har hon t.o.m. en brottningskamp inom sig själv.

I Romarbrevet möter vi människan precis sådan som hon är, både före och efter det frälsande mötet med Jesus Kristus. Där ser vi också de vapen Gud har gett oss i kampen.

När vi läser Bibeln, stöter vi på en hel del ord och begrepp, som har blivit belastade och förvanskade med tiden. Dem måste vi återerövra, tränga in i och förstå dem som de ursprungligen skrevs. Ta t.ex. ordet "synd", som kan ha otaliga betydelser. Synd är otro, olyd-

nad, överträdelse av lagen o.s.v. Men det väsentligaste är kanske att se synden som den verksamma *makt* och *kraft* den i realiteten är, den *natur* som bor i en människa. Då blir syndaproblemet genast svårare — men också mindre ytligt och mer realistiskt.

Synden som en kraft

I Romarbrevets fem första kapitel möter vi *synderna*, *missgärningarna*, men framför allt i det sjunde kapitlet ser vi synden framträda som en verksamma *kraft* i människorna. Jesu blod är det som renar oss från synderna. Dem blir vi fria ifrån, genom att Han gav sitt *liv*. Men synden som natur måste uppleva *döden*. Då är det korset som är vapnet!

Genom synden kom döden in i världen, säger Romarbrevet. Och döden hade väldet från Adam till Moses utan att någon lag fanns. Men när Lagen kom, fick synden karaktär av brott mot Gud!

Just på grund av att synden bodde i människan, fick Lagen motsatt verkan mot vad den borde ha fått. Gud gav oss den för att vi skulle skona varandra och få leva, men i stället för att frälsa människan, dödade den henne.

Detta berodde på den verksamma kraft som synden är i en människa. Den *kan* inte vara Guds lag underdånig. Människan *kan* inte göra efter Guds lag, hur förståndig hon än tycker den är och hur mycket hon än ger sitt bifall åt den. Hon överträder den i alla fall, och då säger Jakobs brev, att den som felar i ett, är skyldig till allt. Mer nattsvart och hopplös kan ju inte gärna människans situation bli!

I Gamla Testamentet möter vi en hel del offer för folkets synder, men

märk väl att det gäller de ouppsatliga synderna. Annars föreskrevs avskiljning ur folket, stening o.s.v., om någon uppsätligt hade gjort sig skyldig till något som förtjänade döden.

Ingen människa är rättfärdig

Summan av det hela blir att ingen människa har någon möjlighet att säga inför Gud, att hon är rättfärdig. Hos Paulus fanns ingen yttre synd att peka på. T.o.m. när han förföljde Guds församling, var han i yttre mått rättfärdig, eftersom det enligt judiskt sätt att se var en "saneringsåtgärd" för att bevara tron och egendomsfolket rent och obesmättat. Ändå upplevde Paulus sig själv som syndare. Han fann en kraft inom sig som gjorde honom oduglig att tjäna Gud, fastän det var hans högsta önskan.

Det finns människor som ser den här situationen och kan grubbla och fundera över den hur länge som helst utan att finna någon lösning. Enda räddningen är att se Jesus som Han verkligen är!

"Lag" och "nåd" är två andra huvudbegrepp i Romarbrevet. Lagen är rättensnöt. Gud *kräver* av oss att vi följer den. Överträdelse medför straff.

Nåden däremot betecknar vad som sker "utan förskyllan", utan att vi har förtjänat det, utan att det krävs någonting. Skulden har efterskänkts, och det har skett, utan att jag har kunnat påverka det. T.o.m. medan vi var Guds fiender, blev vi försonade med Honom genom Hans Sons död. Det är nåd!

Du och jag kan inte göra någonting, som gör oss mer rättfärdiga inför Gud. Om vi ber en timme om dagen, två timmar om dagen eller en timme fem

Sociala myndigheterna inspekterar på Latorp

Tre tjänstemän i samspråk med medlemmar från storfamiljen på Latorp.

gångar om dagen — det ändrar ingenting. Det var Gud som i sin nåd sände Jesus för att frälsa oss. Det enda vi har att göra är att acceptera att skulden är efterskönt och att ta emot förlåtelsen. Det är bara i ljuset av nåden som vi får en sann bild av människan och av Jesus, av vår totala hjälplöshet och Jesu fullkomliga försoning.

"Men fridens Gud själv helge eder till hela eder varelse, så att hela eder ande och eder själ och eder kropp finnas bevarade ostraffliga vid vår Herres, Jesu Kristi, tillkommelse. Trofast är han som kallar eder, han skall ock utföra sitt verk." (1 Tess. 5:23-24).

Av de här verserna framgår det tydligt att det är Gud som skall utföra *sitt* verk. Det framgår också att människan består av ande, själ och kropp.

Bibelstudium av Gunno Andersson

Tomas av Aquino

På 1200-talet framträdde katolska kyrkans normgivande teolog, Tomas av Aquino, med läran om att när människan föll i synd, var viljan undantagen — "den autonoma viljan". Detta har sedan blivit inkörsporten för filosofin. Existentialismen, den moderna musiken och mycket annat vi ser omkring oss i dag kan sägas vara resultatet.

Men rätt bild av människan är att hon till ande, själ och kropp föll i synd och måste upprättas till samtliga delar genom Jesus Kristus. Fallet var totalt, och upprättelsen måste också vara total.

Gud använder vår kropp, våra naturliga organ. Vi hör Ordet med öronen eller läser det med ögonen. Då händer något, ty Gudsordet är inget vanligt ord.

"Han har ock lagt evigheten i människornas hjärtan", säger Predikaren 3:11. Det handlar om människans andesjäl, Guds livsande som Han inbläste i människan. Den är oförgänglig, oförstörbar och gör människan till en evighetsvarelse. Och det är detta Gud knyter an till, när Hans ord når en människa!

Det sker en befruktning! Gud Ande får kontakt med vår ande. Vi blir födda på nytt, och den nya, gudomliga naturen kommer som ett frö in i vår person-

lighet. Det fröet måste få näring för att växa till och erövra hela vår kropp. Slutmålet är en ny, oförgänglig kropp, en härlighetskropp!

"Då detta nu *krävdes* på grund av eder förra vandel," säger Ordet, "haven I avlagt den gamla människan, som förärvat sig genom att följa sina begärelser bedrägliga lockelser, och nu förnyens I genom Anden som bor i edert sinne, och I haven iklätt eder den nya människan, som är skapad till likhet med Gud i sanningens rättfärdighet och helighet." (Ef. 4:22-24)

"Den gamla människan"

"Den gamla människan" är hela mitt beteendemönster och min livsstil som ofrälst. Det är detta avläggande vi har gjort i dopet. Då demonsternar man inför både andevärlden och människorna: "Nu följer jag Jesus!" Gud handlar suveränt i dopet. Jag blir ett med Jesus i Hans död på Golgata! Jag begravs med Jesus! Jag uppstår med Jesus! Halleluja!

"Den gamla människan" är inte det samma som "den gamla naturen", "den onda naturen". Trots min delaktighet i den nya, gudomliga naturen har jag inte blivit fri från den gamla, onda naturen. Resultatet av den, (den gamla

människan), är för evigt begravnen, men själva drivkraften, naturen, får jag fortfarande dras med och kämpa emot.

"Vi veta ju att lagen är andlig, men jag är av köttslig natur, såld till träl under synden", skriver Paulus i Romarbrevet sju. "Ty jag vet att i mig, det är i mitt kött, bor icke något gott. Viljan är väl tillstädes hos mig, men att göra det goda förmår jag icke . . . Jag arma människa! Vem skall frälsa mig från denna dödens kropp?"

"Dödens kropp" för tanken till ett straff i antiken för mord. Den döde bands fast vid mördaren, hand till hand, fot till fot, ansikte mot ansikte. Sedan fick gärningsmannen gå omkring och bära med sig denna "dödens kropp"! Ett ohyggligt straff!

I tjänst för Gud

Gud har inte bara tänkt om oss att vi skall ta itu med de yttre moraliska frågorna, göra vissa modifieringar i livsstilen, sluta röka och suppa, skaffa oss nya vänner o.s.v. — Han vill att vi skall börja tjäna!

Men vi vet hur det är, t.ex. när vi skall bedja. Genast kommer tankarna: "Jag måste först göra det och det och ta itu med det och det". Det är Satan som vill hindra oss! Det är just den här kraften som är verksam i oss! "Vem skall frälsa mig från denna dödens kropp? Jag vill ju tjäna dig, Jesus, men när jag skall börja, är det någonting i mig som hindrar mig!"

Det här förtigs alldeles för ofta. Man vågar inte erkänna inför sig själv och andra att man *har* den här onda naturen. I stället blir man skrymtare och gömmer sig bakom attityder och fasader. Det är ingenting annat än skådespeleri!

Vad skall vi göra? Det räcker inte med några fromma övningar. Vi är frälsta genom nåden, och vi måste helt enkelt vandra tillsammans med Jesus i nåden. "Den *fostrar* oss till att avsäga oss alla ogudaktighet och alla världsliga begärelser", säger Skriften. (Tit. 2:12) "Han skall utföra *sitt* verk!"

Forts. på sid. 21

Uppmärksamheten omkring Pilgrimsskolan nådde strax före sommaruppehållet en höjdpunkt, då tre tjänstemän från de sociala myndigheterna anlände till Latorp för att ta upp ett "samtal" med föräldrarna.

"Maranataärende" lyste rubriken från den kvinnliga representantens tjänsteanteckningar, och mängden av pressurklipp bland anteckningarna vittnade om deras ambitioner att vara väl förberedda och insatta i "ärendet".

Det enda de ville, var att samtala med föräldrarna, försäkrade alla med en mun, alltmedan de leende klappade de små barnen på huvudet.

— Vi har läst om att Arne Imsen förespråkar aga, sade den ene tjänstemannen, och nu skulle vi vilja tala med föräldrarna . . .

Det här var ingen kontroll försäkrade de. De var absolut inte ute för att förhöra föräldrarna. Att barnen for illa, misstänkte de definitivt inte, bedyrade de.

Nå, i vilket syfte hade man då kommit? Inte hade väl tre tjänstemän anslagit två dyrbara timmar bara för att åka ut och prata.

— Av vilken anledning skall mina personliga åsikter bli orsaken till att myndigheterna går till aktion mot en

hel grupp? frågade Arne Imsen. Det finns ingen anledning för föräldrarna att svara på några frågor. Som opinionsbildare förbehåller jag mig rätten att framföra de åsikter jag vill i det forum jag själv väljer. Är myndigheterna intresserade av ett uppriktigt samtal med föräldrarna skall de absolut inte först gå ut och medverka i en presskampanj mot dem.

Som sagt var. Situationen i skolorna idag blir alltmer outhärdlig för både lärare och elever. Så det gäller naturligtvis för de sociala myndigheterna att visa att de inte är okänsliga för kritiken.

LATORPSKONFERENSEN

Vi får inte låta
lura oss av
samhällets lyckofilosofi

För att klara köksbestyren för de många deltagarna, lånade armén ut ett äkta fältkök. Här syns Maj Andersson och Torsten Glans klara för att ta itu med frukosten.

Forts. från sid. 11

där en del av syskonen fick nattlogi. Allting flöt utomordentligt bra. Som konferensledaren Arne Imsen sa: "I Malmköping där resurserna var utomordentliga kom det minst tio klagomål per dag. Här har jag inte hört ett enda. Men vem kunde väl klaga när Gud bevisade sin härlighet i möte efter möte.

Ett djupt allvar präglade hela konferensen. Allvar som blandades med helig glädje för visst verkar det som om Gud kan använda oss. Som Lars-Olof Andersson, storfamiljen Korint, sa: "Kan jag gå, då kan väl vem som helst gå. Det förstår väl alla som känner mig. Kan Gud använda mig då kan Han använda dig!"

Systrarna fick kanske på ett alldeles särskilt sätt uppleva hur Gud visar en obanad, men framkomlig väg. En dag samlades man i det lilla bönekapellet för att samtala om ting man upplevt. Anden fört fram på ett speciellt sätt. Alla var överens om att Gud vill upprätta familjen idag och att kvinnan har en alldeles särskild uppgift just i den här tiden och kulturen. Några av systarna vittnade om hur Gud visat dem att Han vill upprätta kvinnan och familjen på ett särskilt sätt.

Vi måste bli kvinnor som Gud vill ha oss! Kvinnor som stöder sina män

Det var en helig stund i kapellet och vi upplevde verkligen sanktion från himmelens Gud när vi tog varandra i händerna och sjöng: "Där kärlek finns där smälter bergen ner." Maranatakvinnorna hissar fanan högt och den revolutionen kommer säkerligen att ge eko vida omkring. En underjordisk rörelse som går knävägen, men som kommer att bära frukt för Guds rike. Vi får inte låta lura oss av det här samhällets lyckofilosofi. Vi är inne i brinnande krig och låt oss då också gå samman som soldatankor och se om våra hus. Så löd parollen.

Latorps brukssamhälle är en idyll. Och inte stördes idyllen av konferensen. Tvärtom. Det verkar som vi passade bra bland grönskande träd och betande Latorpskossor. Och ortsbefolkningen som körde förbi i bilar, på cyklar och mopedder vinkade glatt till maranatafolket. Utan ortsbefolkningens vänlighet och myndigheternas välvilja har konferensen blivit tungrodd. Men nu har vi fått se hur den ena detaljen efter den andra lösts genom människors positiva attityd som skapats genom ett ömsesidigt förtroende.

Vi som var i Latorp svetsades samman på ett gudomligt sätt. Och överallt tonades det på sången som väl sjöngs

hundratals gånger under konferensdagarna: "Tänk vad Gud är god ändå, som har ordnat allting så, att för stora och för små finnes frälsning och hjälp att få."

Latorpskonferensen blev inte alls som vi tänkt oss. Det blev underbarare, mer inspirerande än vi någonsin tänkt oss. Och det tackar vi Gud för. Nu har vi slagit upp dörrarna på alla områden och genom dem strömmar vi ut med livsalternativ till den moderna människan.

Pilgrimsskolan, storfamiljen och missionen, allt detta har öppnat oanade möjligheter för oss som vill gå en ny, obanad väg. Visserligen har den använts av gamla tiders väckelsekristna som ville ta avstånd från saker de betraktade som rent livsfientliga men som man idag bejakar utan att ifrågasätta. Barnens skolgång t.ex. Men vägen är igenvuxen och det krävs pionjärande för att röja den. Men syskon, låt oss sätta igång!

Forts. fr. sid 9

MARIOS . . .

började gråta. I det ögonblicket förstod jag inte att det var den helige Ande som verkade genom Ordet, och jag skämdes inför Nick och försökte hålla igen tårarna.

Men Nick bad hela tiden till Gud, han bad mig läsa mer ur Bibeln, och när jag fortsatte, var det något som brast. Jag bara grät och grät utan anledning.

Tidigare hade jag sagt till Nick om Bibeln: "Det där är väl ingenting. Det är bara barnsagor." Nick hade flera gånger försökt övertyga mig om att Bibeln inte bara är en mänsklig bok utan Guds ord, men han hade försökt förklara detta med mänsklig visdom, med logik och skäl. Men det inte Nick kunde åstadkomma med logisk argumentering, det gjorde den helige Ande på en minut, och jag måste ta emot Ordet.

Detta upprepades många gånger. Jag blev rädd för att läsa Bibeln, för varje gång jag läste den grät jag, och jag skämdes inför andra människor om de såg mig. Men Nick visade mig oupphörligt på nya bibelställen och bad samtidigt att den helige Ande skulle hindra mitt hjärta från att förhärda sig. Genom Nick kom jag också i kontakt med församlingen i Korint, och vid det laget var allt väl förberett av den helige Ande, och där blev jag född på nytt.

Vid det här laget hade också sven-skarna från Maranata kommit ned till Grekland, och det var Lasse Andersson som fick begrava den gamla anarkisten Marios i en väldig våg i Korintiska viken en blåsigt vinterdag, genom dopet till Kristus. Under den här tiden dök Marios

Från Tunisien kom Margot Tiitta t.v. och Ulla Näsholm t.h.

gamla anarkistkompisar upp på församlingens möten, beväpnade med stenar, och satt där hotfulla. Några månader senare dök en del av dem upp igen i församlingen, utan stenar och hot men starkt sökta av Gud!

När Jesus Kristus väl hade kommit in i Marios släkt, var det snart ingen som gick säker för Kristus-livets påverkan längre. Från början var föräldrarnas motstånd kompakt, men det nya livet i sonen nött långsamt ned alla motståndsbarrärer, och snart var föräldrarna med på alla möten och ville lära känna Kristus. På försommaren var också Marios far mogen att låta döpa sig, och då hade också en farbror och faster kommit till tro.

Forts. fr. sid 3

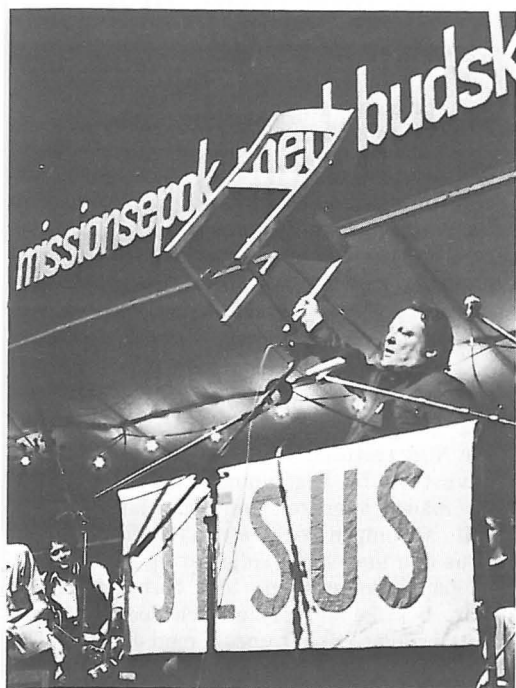
PILGRIMSSKOLAN . . .

som hemundervisning är mer påkallad än någonsin.

— Man frågar oss om inte barnen kommer att bli isolerade i vår skola. De får ju inte tillgång till den samhälleliga undervisningen. Jag skulle vilja komma med en motfråga. Tänk om det är det vi önskar? Tänk om vi finner en viss isolering nödvändig för barnens skull?

Arne Imsen ville förbereda alla på att kampen i alla händelser aldrig skulle komma att avmattas. Han påminde om 1800-talets väckelsekristna skolpionjärer som i vissa fall tvingades upprätta en ambulerande skolverksamhet för att inte

Arne Imsen predikade och förklarade handgripligt frälsningens väg.

drabbas av samhällets vedergällning. De stannade kvar på varje plats så länge som byråkraterns långsamt malande kvarnar tillät verksamheten. När de lokala myndigheterna till sist förbjöd verksamheten blev det dags att flytta till nästa ort.

Underjordisk verksamhet

— Det blev en sorts underjordisk verksamhet, men den var synnerligen framgångsrik.

Pilgrimsskolan har kommit för att stanna. Bakom Pilgrimsskolan finns nämligen många tankar som ger intressanta framtidsperspektiv. Christina Imsen, lärarinna i Pilgrimsskolan, berörde en av dem i sitt anförande.

— Ett mål med Pilgrimsskolan är att barnen skall bli Jesu Kristi vittnen. Målet med läsundervisningen t.ex. är att lära barnen läsa bibeln. Men att lära barnen läsa är inte svårt. Föräldrarna, ja alla behöver vi den kunskapen, tror jag. Vi är tillsammans nu, men vad vet vi var vi befinner oss om ett år, eller två, eller tre år . . .

Pilgrimsskolan utgör en ovärderlig grund för missionsinsatser i andra länder och miljöer. Hur länge dröjer det innan flera av storfamiljerna drar ut till något missionsland, i Europa eller Sydamerika, för att evangelisera? Där finns inte alltid ett ordnat skolväsende, det vet vi. Här redan lär sig både föräldrar och barn att själva ordna sin egen skola under enkla förhållanden.

Pilgrimsskolan fostrar för en enklare livsstil för andra förhållanden — och inte minst för ett framtida samhälle.

Forts. fr. sid 5

VEM ÄR JESUS?

"Gör snart vad du gör!" befaller han föräldern.

"Jag giver mitt liv — för att sedan taga igen det. Jag har makt att giva det, och jag har makt att taga igen det. Det budet har jag fått av min Fader."

Det mörknar omkring Jesus från Nasaret. Nu når floden från avgrunden sin absoluta kulmen. Vågen av ormgift svämmar över alla tidigare bräddar. Satan mobiliserar allt vad som finns i människorna av blindhet, feghet och hat. Det folk som Jesus i tre års tid botat, helat, förbudit och undervisat, ropar i blint raseri: "Korsfäst!" — "Men vad ont har han gjort" — "Korsfäst honom!"

Pilatus förstår mer och mer, häpnar mer och mer — men ger efter för fegheten och det politiska nödvånget och står där, smått löjlig och patetisk mitt i den ohyggliga tragedin, med sina vattenskvättar. Politikern som ställt frågan: "Vad är sanning?" Politikern som fått

svaret — och utlämnat Sanningen till att korsfästas.

Lärjungarna har flytt. Judas har förrätt Mästaren. Petrus har förnekat honom. Nu är det helt tomt omkring Jesus. Mänskligheten har valt Herre och lojalitet.

Men Jesus går sin väg rakt fram. När Petrus hugger av översteprästens tjänare örat i Getsemane, helar Jesus honom. Samma krafter opererar fortfarande! Ändå står han där, hjälplös som ett lamm.

På korset ger han en ångerfull rövare frälsningens ord. På korset förlåter han. På korset ropar han ut: "Det är fullbordat!" På korset är han lydig intill döden, när Frestarens röst ropar genom människorna: "Är du Guds Son, så stig ner, så ska vi tro!"

På varje punkt, där människosläktet har svikit, har Jesus stått fast! På varje punkt, där Satan i och genom hela släktet har triumferat, där triumferar Gud i Jesus Kristus — i hela människosläktets ställe!

"Han fullgjorde/vad vi borde/och blev vår rättfärdighet!/Han använde/vårt elände/för båd' tid och evighet./Han förvärvde/att vi är vrede/ljus och frid och salighet." (F.M. Franzen)

Tro på Jesus så blir du frälst!

Dödens makt kommer av synden. Jesus var död och begravnen. Men ingen synd fanns i honom! Döden hade ingen makt över honom. Satan hade ingen inteckning. I tidsåldrarnas väldigaste explosion sprängs dödsrikets portar, och livets krafter triumferar fullständigt genom Jesu Kristi rättfärdighet! Och i Guds Högsta Domstol avkunnas domslutet: "En har dött för alla, alltså hava de alla dött! Den som är död, är friad från synden. Så finnes nu ingen fördömmelse för dem som äro i Kristus Jesus! Jesu, Guds Sons, blod renar från all synd. Och genom hans sår bliva vi helade!"

Halleluja! "Tro på Herren Jesus, så bliver du frälst!"

Och det är den här Jesus som skall komma igen. Därför klyver MARANATA-ropet mänskligheten knivskarpt i två läger. Det finns den lilla skaran, friköpt från denna världens både förbannelser och välsignelser, som har bränt sina skepp, ryckt upp rötter och hör framtiden till. Av den här världen väntar de sig ingen förståelse, men deras inre skälvar av en längtan att ryckas upp i luften, Herren till mötes.

Men majoriteten av människosläktet bygger febrilt vidare på den värld som står inför sin upplösning och tjänar blint sin Förgörare, som fortsätter med sina trollkonster så länge han kan. Men när Jesus kommer, spricker bländverksballongerna, och den nakna avgrunden grinar mot förledda människor. Byt sida, människa! Det är i dag du kan bli frälst. Maranata!

Forts. fr. sid 8

GIANNIS ROUSSOS . . .

honom och sa: "Om du kommer till Korint så måste du ta kontakt med en kvinna som bor granne med mig. Hon brukar läsa bibeln."

Nu reste brodern mycket riktigt till Korint, fick kontakt med kvinnan och inbjöd henne att komma till församlingen i Aten. Hon kom och fick uppleva dopet i den Helige Ande. Efter den upplevelsen gav hon sitt hus till att bli församlingsbyggnad.

— Det här var 1969. Fengos, pastorn i Aten, brukade resa till Korint. Efter en tid blev han förhindrad att resa varje vecka. Så han bad mig följa med. Och redan första gången jag var där fick jag en väldig nöd för staden. Jag kan inte förklara det. Än idag kan jag inte förstå det. Den Helige Ande lade en börda på mitt hjärta. Jag känner inte likadant för någon annan stad. När jag måste vara borta från Korint är det som om jag inte får luft. Jag måste dit och predika evangelium.

Förutom den här systemen och hennes familj blev ytterligare några frälsta. Det var ganska märkligt att höra hur det gick till då broder Vassilios kom till tro med hela sin familj. Han hade haft ett Jehovas vittne till granne under 20 år. Denne hade talat till honom under alla dessa år. När Roussos kom till Vassilios hus fick han höra det äkta evangeliet för första gången. Precis så som det står skrivet i Guds Ord. Och precis som det står skrivet i Guds Ord så trodde han på Jesus och upplevde frälsning.

Efter den händelsen kom en grupp Jehovas Vittnen. Man ville tydligen inte släppa ett byte så lätt. Det blev en öppen debatt. Broder Roussos berättar:

— Efter en stunds våldsamt diskussion delade de sig i två grupper. Den ena gruppen ville sluta. Då sa broder Vassilios: "Under 20 år har ni uppmanat oss att diskutera bibelfrågor och nu är det ni som vill dra er undan."

— Vid den tidpunkten kom ytterligare någon till tro. Men sedan skulle det gå hela nio år utan någon större framgång.

Profetiskt budskap

Då bröt väckelsen loss. I mars-76 var Roussos ganska sliten och trött. En gång när han bad kom det en profetia. Han skrev ned den utan att uppleva någon större inspiration eller hänförelse. Det var den Helige Ande som sa: "Jag känner till ditt arbete och vet att du är trött. Då tiden är inne så skall JAG arbeta."

Vid ett senare tillfälle kom en ny profetia: "Nästa år blir det väckelse i Korint." Och i fjol hände det. Gud

började göra underbara mirakel i staden. Först var det kontakten med storfamiljen från Maranata. Sedan började Gud arbeta genom broder Nikos.

— Nikos studerade psykologi. Ibland hjälpte han sin mamma som har en kiosk. En gång då jag kom förbi kiosken gav jag honom en traktat. "Hördu, jag tror inte" sa han. "Jag studerar psykologi. Ingen stor psykolog tror på Gud."

— Jag sa i alla fall åt honom att behålla traktaten: "Du kan komma att behöva den." Efter en månad träffade jag honom i kiosken. "Jag tror inte," sa han. Efter ytterligare en månad: "Jag tror inte" sa han. Den kvällen satt jag hos honom i kiosken; det slutade nästan med att jag höll på att bli tokig. Han pratade i ett om sina psykologer. Efteråt gick jag till församlingens lokal och bad till Gud. "Herre jag orkar inte prata mer med den mannen. Ta hand om honom."

Psykologen klarade inte sitt eget problem

— På söndagen ringde Nikos. "Jag har fruktansvärda problem med min fästmo. Jag håller på att bli vansinnig." Det var alltså psykologen som inte kunde lösa sitt eget problem. I den stunden kom han ihåg vad jag hade sagt till honom. Det var den helige Andes verk. Då jag kom dit så sa jag helt enkelt till honom att vi kunde lösa hans problem enkelt genom att bara böja knä och be.

— Vad händer då?

Vi böjde knä där, och då vi hade bett en stund tittade jag upp och såg hans ansikte som var helt förvandlat.

— Jag är fri, sa han.

— Från vad?

— Från mig själv. Jag har varit slav under mina egna tankar.

På ett märkligt sätt blev han också befriad från flickan.

Just nu håller Nikos på att avsluta sina studier i USA, berättar Roussos.

— Han har verkligen fått en eld i sitt hjärta. Han skall predika evangelium i Gamla Korint. Först och främst vill han nå sina vänner.

Marios var en vän till Nikos och Marios blev förstlingsfrukten för honom. Många fler har blivit frälsta. Fler och fler började komma in. Den Helige Ande verkade. Utan att ha haft någon kontakt med dem kom några stycken från en by. Två flickor kom från en annan by. Och så kom storfamiljen förstas. Ända från Sverige.

Efter en lång bilresa från Sverige, genom Europa anlände Lasse Andersson med fru Britten och barnen en fredag. Då Roussos beskriver storfamiljens ankomst tvekar han inte att beskriva det som ett Guds mirakel. En av de två stora händelserna under "väckelsens år". Året då väckelsen bröt loss. En fantastisk Guds ledning. Det måste man erkänna då man ser vad som har hänt. Redan

efter några månader ropade man efter mera folk. Sonja och Lilian reste ned. Snart var det dags igen. "Vi behöver mera folk", skrev man hem till Sverige.

Lasse och Britten anlände alltså på fredagskvällen. Redan nästa dag kom Roussos och hälsade på. Han ville undersöka vad det var för slags folk. Han berättar för MR om sina dåliga erfarenheter av svenska "missionärer". Aristokrat-missionärer kallar han dem.

— Hyrda tjänare som flyr då det blir kritiskt.

Storfamiljens livsstil övervann motståndet

Han citerar Johannes 10:12. Under vårt samtal hänvisar han ofta till bibeln.

Det tog inte lång tid för Roussos att upptäcka att storfamiljen var annorlunda. Här fanns andra livskvaliteter. Livsstilen och enkelheten. Villigheten att leva på samma nivå som folket i staden. Elden som brann för själs frälsning. Allt detta och mycket mer såg han. Och han öppnade famnen till samarbete.

Efter några månader då Marios skulle döpas så var det Lasse som döpte honom. Och när Roussos åkte runt för att kontakta folk i byarna bad han Lasse och de andra i storfamiljen att följa med.

Konferensen i Latorp har varit en upplevelse för broder Roussos.

— Sådana här konferenser kan vi inte ha hemma i Grekland. Men vi får arbeta i stillhet. Det går bra.

Under konferensen har han haft bibelstudier och vittnat om Guds förunderliga nåd. Konferensdeltagarna har fått uppleva hur de kommit närmare Kristus. Många behövde dessa levande budskap och man förstår vilken väldig uppgift han har där i Korint.

Blickar mot framtiden

På en fråga om framtiden svarar han enkelt att han hoppas på ett intimt samarbete för själs frälsning. Han brinner för detta. Evangelisten Roussos i Korint. Gud har kallat honom. Gud har använt honom. Bed för honom, församlingen och storfamiljen. Att Gud får fullborda sitt verk. Till pris och ära för sitt eget namn.

Så tränger Guds rike vidare i Grekland, från individ till individ, från familjemedlem till familjemedlem, precis som i alla tider. Stranden nedanför Gamla Korint, där Paulus och den första korintierförsamlingen antagligen döpte för tvåtusen år sedan, kommer helt visst att bli begravningsplatsen för ännu många syndare, som likt Marios funnit sanningen och ett nytt liv i Kristus och med salig glädje gör sig kvitt den gamla människans alla förhoppningar, besvikelser, planer och teorier för att i stället i dopet uppstå med Jesus till ett nytt väsende, i liv.

Forts. fr. sid 17
LAG OCH NÅD

"Gud vare tack, genom Jesus Kristus, vår Herre! Så finnes nu ingen fördömmelse för dem som äro i Kristus Jesus. Ty livets Andes lag har i Kristus Jesus gjort mig fri ifrån syndens och dödens lag. Ty det som lagen icke kunde åstadkomma, i det den var försvagad genom köttet, det gjorde Gud, då han, för att borttaga synden, sände sin Son i syndigt köttets gestalt och fördömde synden i köttet. Så skulle lagens krav uppfyllas i oss, som vandra icke efter köttet utan efter Anden." (Rom. 7:25, 8:1-4)

Här kommer det in en ny maktfaktor, livets Andes lag, som upphäver syndens och dödens makter och som är verksam i våra liv, därför att vi är i Kristus! I frälsningen har vi fått samma natur som Jesus. Guds natur kan inte synda! Det nya livet, som bor i mig, kan inte synda!

Men i min kropp har jag som sagt två starka krafter, kött och ande, i strid med varandra. De krafterna behöver instrument, nämligen själen och kroppen. Min själ d.v.s. viljan, känslan och förståndet, är helt beroende av kroppen. Den är verktyget och instrumentet, boningen och tälthuset för min personlighet.

Gud behöver själen och kroppen! "Förnyens genom Anden, som bor i edert sinne!" säger Efesierbrevet 4:23. "Förvandla eder genom edert sinnes

förnyelse!" säger Romarbrevet 12:2. Sinnet måste förnyas och förändras!

"Jag vill, jag vill, jag vill", säger vår håg — men det går inte, det tar emot. Vi måste först acceptera att det förhåller sig så. Sedan måste område efter område intas, genom att den nya naturen växer till.

Andens frukt

"Andens frukt åter är kärlek, glädje, frid, tålmod, mildhet, godhet, trofasthet, saktmod, återhållsamhet. Mot sådant är inte lagen." (Gal. 5:22-23)

Frukt är överflöd av liv. När den här frukten visar sig, är det just det nya livet i mig, Andens liv, som har växt till. Det är Jesus som *är* det här och *gör* det här! Den frukt som visar sig, är just vad jag tillåter Honom att erövra i mitt liv. Anden utför sitt verk i oss, så att Gud kan använda hela vår personlighet, ande, själ och kropp. I stället för ett skal och ett hinder runt Andens inneboende liv blir vår själ en kanal och ett redskap för Gud.

"... I mån bliva uppfyllda av kunskap om Guds vilja, i allt slags andlig vishet och andligt förstånd. Då skolen I kunna föra en vand, som är värdig Herren, honom i allt till behag, och genom kunskapen om Gud bära frukt och växa till i allt gott verk", står det i Kol. 1:9-10.

Tillväxtens hemlighet är alltså att säga ja till vad Gud vill med oss och överlämna och överlåta oss åt Honom! När Gud har visat vägen, måste vi vara redo att gå den. Och det är just då, när vi förstår Guds vilja och böjer oss under

den, som Gud verkar i oss. Det är då Andens frukt växer fram! Och Andens frukt är Jesus. Du kan inte rycka loss en bit och söka bara glädje, bara tålmod o.s.v. Andens frukt är vad Jesus är i oss. Det är Jesus som handlar i oss, det är den nya naturen!

Jesu tillkommelse

Och så skall vi få stå ostraffliga vid Jesu tillkommelse. I ett ögonblick skall våra kroppar förvandlas. Det blir en mindre kärnexplosion, som kommer att lösa upp atomer och molekyler i vår kropp, forma om dem och *förhärliga* dem!

Vad gäller dem som är döda, så kommer deras andesjäl att fungera som en magnet. Gud samlar ihop kroppens atomer, sammanfogar dem på nytt och förhärligar dem. Halleluja! Vatten kan ju övergå i isform eller gasform, men det är ändå samma vatten, samma atomer. Så skall också Gud förhärliga vår materia till en ny kropp, till likhet med Jesu härlighetskropp. Den blir evig, liksom andesjälen är evig. Tiden upphör. "JAG ÄR", säger Gud ständigt.

I förhärligad gestalt kan vi sova om vi vill — men behövs inte. Vi kan äta och dricka, precis som Jesus efter uppståndelsen, men behöver inte. Vi är obegränsade, obundna av tid och rum, gränser och behov. Då blir vi verkligen andedominerade, precis som väsendena i profeten Hesekiels syn. De gick alltid framåt, aldrig bakåt, och behövde aldrig vända. Allt det här är Andens nya liv, och allt det här har vi redan inom oss, och en dag skall det uppenbaras!

Bibelskolan-78

Välkommen till PROFET- och LÄRJUNGA SKOLA

7 okt. — 5 nov. på Gamla Bro, G:la Brogatan 27, Stockholm

Vi inbjuder dig som vill fördjupa din bibelkunskap och få en fastare bibeltro.

Aktuella ämnen:

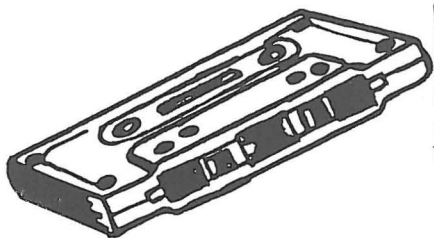
- Mission och evangelisation
- Församlingen och samhället inför Jesu tillkommelse

Lärare:

ARNE IMSEN, ERNST och DORIS HÖGLANDER, JAN-EGIL HAFSAHL och vittnen från hela landet.

Vill du veta mera, ring tel. 08/23 52 30 och tala med Peter Ögren eller Bo Högländer
Sänd in anmälan till Bibelskolan, Maranataförsamlingen, Box 344, 101 24 Stockholm.

"Och Guds ord hade framgång . . ."

KASSETTER

från

LATORPS-KONFERENSEN • 78

Markera nedan vilka band du önskar:

Lördag 15 juli:

.....st **19.30 VÄCKELSEMÖTE:**

Arne Imsen talar — församlingssång — vittnesbörd av Lars O. Andersson, Mats Jansson — Christina Imsen sjunger.

Söndag 16 juli:

.....st **FÖRMIDDAGSMÖTE:**

Sång av Ivar Jonsson — Arne Imsen predikar och sjunger: "Jesus det renaste".

.....st **15.00 MISSIONSMÖTE:**

Arne Imsen talar — vittnesbörd av nyfrälsta — Syskonen från Grekland sjunger — Lars O. Andersson vittnar.

.....st **19.00 VÄCKELSEMÖTE:**

Ulla Christensen, Irene Dahlberg m.fl. sjunger: "Vi får se hans ansikte", "När sommaren mot hösten sig vänder" — vittnesbörd av Mats Jansson, Marios, Kjell Roos. — Ivar Jonsson sjunger: "En ström av liv", "Vårt liv är en en seglares färd — Jan-Olov Ceder vittnar.

Måndag 17 juli:

.....st **11.30 BIBELSTUDIUM:**

Åse Törnqvist och Gulli Dahlberg sjunger: "Härliga Golgata" — Bibelstudium av Jan-Egil Hafsahl.

.....st **14.00 MISSIONSMÖTE:**

Syskonen från Grekland sjunger—vittnesbörd av Georgina Roussos, Lars O. Andersson, Sonja Sandvik, Lilian Dahlberg, Ulla-Britt Andersson — David Sonesson sjunger: "Dagarna flyr", vittnar. — Karl-Georg Rognstad sjunger: "Vid Genesaret en morgon" — vittnesbörd av Mats Jansson — Ivar Jonsson sjunger — Jan-Egil Hafsahl avslutar.

.....st **19.30 VÄCKELSEMÖTE**

Arne Imsen talar — vittnesbörd av Spain-Young, — Elsa Benitez vittnar och sjunger.

Tisdag 18 juli:

.....st **11.00 BIBELSTUDIUM:**

Roussos sjunger — Bibelstudium av Gunno Andersson — Carl-Georg Rognstad sjunger.

.....st **14.00 MISSIONSMÖTE:**

Lars O. Andersson inleder — Syskon från Pakistan, Finland, Turkiet, Grekland sjunger och vittnar. — Elsa Benitez sjunger: "Då skall honom jag beskåda".

.....st **19.30 VÄCKELSEMÖTE:**

Ernst Hauge berättar och sjunger — Torbjörn Helmner vittnar — Ivar Jonsson sjunger — Moussa Abna Aissa vittnar, — Spain Young vittnar och sjunger — vittnesbörd av Kjell Roos — Christina Imsen m.fl. sjunger: "Ser du korset".

Onsdag 19 juli:

.....st **11.00 INFORMATIONSMÖTE:**

Arne Imsen inleder — Roussos predikar.

.....st **14.00 MISSIONSMÖTE:**

Arne Imsen talar — Moussa Abna Aissa vittnar och sjunger — Dickran Demir vittnar — Margot Tiitta, Ulla Näsholm, David Sonesson vittnar — Syskonen från Grekland sjunger — Lars O. Andersson vittnar.

.....st **19.00 VÄCKELSEMÖTE:**

Jan-Egil Hafsahl talar — församlingssång — Carl-Georg Rognstad sjunger — David Dahlberg vittnar — Yvonne Berglund vittnar och sjunger — vittnesbörd av Lars Eriksson — Per-Arne Imsen vittnar — Christina Imsen, Eivor Palmgren m.fl. sjunger — Hans Brynte talar.

Torsdag 20 juli:

.....st **11.00 PILGRIMSSKOLAN:**

Arne Imsen inleder — Barnen sjunger — Angelita Kulborg sjunger "Min Jesus lever" — Gustaf Jilker.

.....st **14.00 PILGRIMSSKOLAN:**

Arne Imsen — vittnesbörd av Britt Wallgren — Eivor Palmgren — Elisabeth Lindroos vittnar och sjunger — Vittnesbörd av Bengt Larsson, Christina Imsen, Gustav Larsson och Sven Pettersson.

.....st **19.30 VÄCKELSEMÖTE:**

Spain Young vittnar och sjunger — Vittnesbörd av Stina Fridolfsson — Bertil Fredriksson — Pilgrimsskolans elever sjunger: "Kristus lever är min segermelodi". — Lars O. Andersson vittnar. — Ivar Jonsson sjunger.

Fredag 21 juli:

.....st **11.00 BIBELSTUDIUM:**

Sång av Ivar Jonsson — Vittnesbörd av Roussos — Spain Young sjunger — Jan-Egil Hafsahl talar.

.....st **14.00 MISSIONSMÖTE:**

Elsa Benitez vittnar och sjunger — Georgina Roussos vittnar — Bo Högländer, Doris Högländer vittnar — Carl Georg Rognstad sjunger.

.....st **19.30 VÄCKELSEMÖTE:**

Arne Imsen talar — vittnesbörd av Peder Blom — Irene Dahlberg m.fl. sjunger: "Från Frälsaren på korsets stam". — Ernst Högländer talar.

Lördag 22 juli:

.....st **11.00 INFORMATIONSMÖTE:**

Arne Imsen talar: "Pilgrimsskolan"

.....st **STORFAMILJEN:**

Arne Imsen inleder — Vittnesbörd av: Solfrid Blom, Maj-Christine Ögren — Torbjörn Helmner, — Nyfrälsta från Karlstad vittnar och sjunger — vittnesbörd av Britta Hellström, Kjell Hägerman, Ulla-Britt Andersson, Greta Brynte.

.....st **19.30 VÄCKELSEMÖTE:**

Arne Imsen inleder — vittnesbörd av: Gunnar Karlsson, Peter Ögren — Syskonen från Grekland sjunger och vittnar — Irene Dahlberg, Viveka Jilker m.fl. sjunger: "Jag såg en pinad slagen man".

Söndag 23 juli:

.....st **11.00 FÖRMIDDAGSMÖTE:**

Axel R. Olsson inleder — Ivar Jonsson sjunger — Arne Imsen predikar.

.....st **15.00 MISSIONSMÖTE:**

Georgina Roussos vittnar — Elsa Benitez sjunger: "Jag kom till hans lustgård allen", vittnar — vittnesbörd av Roussos, Lars O. Andersson.

.....st **19.00 VÄCKELSEMÖTE:**

Spain Young vittnar — Andre Widen sjunger: "Jesus Guds Lamm" — Per-Arne Imsen, Mats Jansson vittnar — Christina Imsen, Irene Dahlberg m.fl. sjunger: "Vi får se hans ansikte" — Jan-Egil Hafsahl talar.

Namn: _____

Bostad: _____

Postnr/adress _____

Tel. _____ / _____

Banden kostar 18:— st.

☐ Jag önskar bli kassettprenumerant.

Orderadr **MRM** Järntorgsgatan 7, 703 61 Örebro
Tel. 019/12 24 24

NYA EVANGELISATIONSKASSETTER

VÄCKELSEÅNGER och APPELLER

KB 80702

JUBEL- o. SKÖRDEFESTEN
I TÄLTMÖTESFINALEN,
STOCKHOLM 1978.

Sida A

1. Tack Guds lamm
2. Jesus har satt mig fri
3. Låt mig vandra nära dig
4. Halleluja, halleluja
5. Jag har en vän
6. Ett härligt möte
7. Jag vill evigt prisa
8. En sådd är vårt liv

Sida B

1. Vi får se hans ansikte
2. Jag önskar att se Jesus
3. Tala Gud
4. Skall det bli några stjärnor
5. Börja om än en gång
6. Halleluja, halleluja/
Där kärlek finns

KB 70520

FÖRSAMLINGS- o. SOLOSÅNG
MED VÄCKELSEATMOSFÄR.

Sida A

1. Mitt hjärtas sång
2. Hans kärlek är gränslös
3. Jesus jag har hört
4. Att vara din/Det urgamla kors.

Sida B

1. Till en stad
2. Vi äro kämpar
3. Dagarna fly
4. Säg har jag räddat någon

Sång av ARNE IMSEN o.
CHRISTINA IMSEN samt
Maranataförs. sångare.

Ovanstående kassettband kostar 18:—/st
(inkl. moms)

MRM

Järntorgsg 7, 703 61 Örebro
019/12 24 24

NY
LP/Kassett

MRL 2113 Stereo

ARNE IMSEN sjunger med församlingen (3)

SIDA A

1. O, DU GUDS KÄRE SON
4.47. Th. O. Lowe · H.M. Bradley
2. GYLLNE MORGON
2.17. G.F.
3. STÄDSE PÅ SION JAG TÄNKER
4.25. T.B. Barratt
4. GIV JESUS ALL MAKTT OCH ALL ÄRA
3.19. Aage Samuelsen
5. MER, MERA AV JESUS
3.39. Eliza E. Hewitt

SIDA B

1. FADER VÅR
4.48. Egon Zandelin
2. JAG ÖNSKAR ATT SE JESUS
FÖRST AV ALLT
3.52. John W. Peterson
3. LJUVLIGT OCH KÄRLEKSFULLT
1.39. William L. Thompson
4. BLOTT EN DAG
5.19. Lina Sandell
5. HAN ÄR ALLT FÖR MIG/JAG HAR EN VÄN
2.25. Okänd förf./D.W. Spain-Young

LP-skiva/kassettband
kostar 35:— kr pr st

Sänd mig mot postförskott

.....st LP MRL 2113

.....st Kassettband KB 113

Namn _____

Adress _____

Postnr/adress _____

MRM

Järntorgsg 7, 703 61 Örebro
019/12 24 24

Karin Settermann, Karlstad:

JESUS KALLAR DIG TILL FRÄLSNING

När han (Jesus) nu gick fram utmed Galileiska sjön, fick han se Simon och Simons broder, Andreas, kasta ut nät i sjön, ty de voro fiskare. Och Jesus sade till dem: "Följen mig, så skall jag göra eder till människofiskare".

Strax lämnade de näten och följde honom.

Mark. 1:16-17

När Jesus tog människans synd på sig och gick korsets väg gjorde han det av kärlek. Genom att han åtog sig detta

uppdrag att träda in i världen och dö för människans synd, har han möjliggjort en väg för var och en att finna frid och harmoni med Gud.

"Den port är trång och den väg är smal, som leder till livet, och få äro de som finna den" (Matt. 7:14).

Jesus kallar oss var och en att gå denna väg, att gå ut och göra alla folk till lärjungar, bli människofiskare. En förutsättning för att en människa skall kunna utrustas för det hårda klimatet ute i folkhavet är att hon följer Honom i

allt. Jesus börjar sin kallelse med orden: "Följen mig". När vi hör denna uppmaning och ser Jesu lidandes väg finns det bara ett att göra: Lämna näten och gå efterföljelsens väg.

"Ät eder har ju förunnats icke allena att tro på Kristus, utan ock att lida för hans skull". (Fil. 1:29).

Han led, han dog, men han uppstod ifrån de döda och lever idag. Han kallar människor till tro och efterföljelse. Låt oss som sanna lärjungar lyssna till Läromästaren och lyda varje uppmaning.

TÄLTMÖTEN i Karlstad 26 aug. - 3 sept.

på Sandgrundsudden (vid Muséet)

Måndag—Lördag kl. 19.30 ● Söndag kl 11, 15 och 19

Medverkande: ARNE IMSEN, JAN-EGIL HAFSAHL, ERNST o. DORIS HÖGLANDER, PER-ARNE IMSEN, GUNNAR KARLSSON, FOLKE JACOBSSON, KJELL ROOS tillsammans med sångare och vittnen från storfamiljen i Karlstad.

Välkommen!

För vidare information kontakta:

Fridsfolket, V:a Kanalgratan 3, Box 554, Karlstad
Tel. 054/18 47 70